

Muistojen suorturat

Lahden ammattikorkeakoulu

Muotoiluinstituutti

Muotoilun koulutusohjelma

Korumuotoilu

Opinnäytetyö AMK

Kevät 2018

Hanneli Ollikainen

Lahden ammattikorkeakoulu

Muotoiluinstituutti

Muotoilun koulutusohjelma

Hanneli Ollikainen

Muistojen suortuvat

Korumuotoilun opinnäytetyö

35 sivua, 8 liitesivua

Kevät 2018

Lahti University of Applied sciences

Institute of Design

Bachelor's degree program in design

Hanneli Ollikainen

Muistojen suortuvat

Bachelor's thesis in jewelry design

35 pages, 8 pages of appendices

Spring 2018

Tiivistelmä

Opinnäytetyössäni tutkin muistoja, niiden suhdetta esineisiin, erityisesti koruihin, ja sitä muuttaako muisto henkilön suhdetta esineeseen. Tutkimuksen avuksi laadin haastattelun, jossa kartoitin läheisten muistoja ja asenteita hyviin ja huonoihin muistoihin. Haastatteluiden avulla pohdin muistoja omista lähtökohdistani. Kävin pikaisesti myös läpi muistokoruihin liittyvää historiaa.

Loin tutkimukseni pohjalta muistokorun, joka on arkikäyttöön soveltuva. Koru toimii muistamisen välineenä ja hyvinolontuojana. Käytin korussa materiaalina muistokorulle tyypillisesti ihmisen hiusta. Muina materiaaleina olivat jalometalleista kulta ja hopea, lisäksi käytin myös hartsia. Kivenistutuksessa käytin peridoottia.

Filmivalokuvaus toimi läpi prosessin niin inspiraationlähteenä, dokumentointi metodina, kuin myös lopullisen korun kuvauksessa. Valokuvalla on vahvasti muisteluun liittyvä olemus, jota olen myös pikaisesti käsitellyt opinnäytetyössäni.

Avainsanat:

Muistot, muistokoru, hiukset, hiuskoru, hartsi

Abstract

In my thesis I studied memories and the relations that they have with objects, more precisely with jewelry, and how memories affect the relation between a man and jewelry. For my study I made an interview in which I mapped out the memories of my family and friends and their attitude towards good and bad memories. With the help of these interviews I wrote about memories from my own view point. I also studied a bit of the history connected to the sentimental jewelry.

Based on my findings I created a sentimental jewelry piece that is meant for everyday use. The jewelry works as a instrument of remembrance and bringer of comfort. As materials I used human hair which is very typical for sentimental jewelry. Other materials were gold and silver from precious metals, and resin. For the stone setting, I used peridot.

Film photography worked throughout the thesis as a source of inspiration, method of documentation as well as in the photography of the final piece. There is a strong sense of remembrance in photos that I have also treated in my thesis.

Key words:

Memories, sentimental jewelry, hair, hair jewelry, resin

Sisällys

<i>1. Johdanto</i>	5
<i>2. Työ ja tavoitteet</i>	6
2.1. Mitä muistot merkitsevät ihmiselle?	7
2.2. Korut ja muistot	9
2.3. Miten voisin korumuotoilijana auttaa ihmistä konkretisoimaan muistonsa?	11
<i>3. Suunnitelma</i>	12
3.1. Valokuvista koruiksi	13
3.2. Materiaalien johdatusta	14
<i>4. Taustoitus</i>	15
4.1. Muistokorut	16
4.2. Suhtautuminen hiuksiin	17
4.3. Muistojen viehäytys	19
<i>5. Valmistusprosessi</i>	21
5.1. Luonnostelu valokuvien	22
5.2. Muodon etsiminen muistojen kautta	24

5.3. Tuotteiden valmistus	25
5.3.1. Ongelmia ja ratkaisuja	26
5.3.2. Hartsikappaleiden valmistus	29
5.3.3. Hopeaosien valmistus	30
5.4. Korusta valokuvaksi	32
<i>6. Mietintöjä</i>	<i>34</i>
<i>7. Lähteet</i>	<i>35</i>
<i>8. Liitteet</i>	<i>36</i>
1. Tuttava n. kolmen vuoden takaa	37
2. Ystävä 13 vuoden takaa	39
3. Ystävä 10 vuoden takaa	41
4. Vanhemmat	43

1. Johdanto

Tarkoitukseni on tutkia muistoja ja niiden suhdetta koruihin, sitä miten muisto muuttaa koruun suhtautumista. Yritän myös kartoittaa ja pohtia keinoja, joilla koruntekijänä voisin liittää muistoja koruihin tai muuten hyödyntää muistoja omassa muotoilemisessani. Pohjana ajatustyölle on muistoihin ja muistokorujen historiaan liittyviä lähdeaineita, sekä sarja haastatteluja, joissa haastateltavina ovat minulle läheiset ihmiset. (liitteet 1-4).

Haastatteluiden tarkoituksena on kartoittaa opinnäytetyötä varten yhteisiä muistoja läheisten kanssa, saada inspiraatiota ja kuunnella toisten mielipiteitä siitä, kuinka muistot voidaan liittää konkreettiseen esineeseen ja voiko esineen suunnitella niin, että siinä on jo valmiiksi liitettyinä muistoja.

Kysyn haastateltavilta ensin heidän ajatuksistaan liittyen yleisesti muistoihin ja tärkeisiin esineisiin, jotka edustavat noita muistoja. Siirryn sen jälkeen kysymyksissä kartoittamaan heidän muistojaan ajasta, jolloin tapasimme, tutustuimme ja ystävystyimme. Pyydän heitä valikoimaan jonkun valokuvan, joka heille merkitsee meidän suhdettamme parhaiten. Viimeiset kysymykset liittyvät opinnäytetyöhöni, mielipiteisiin hiuksista ja niiden liittämistä koruihin.

Produktin luon niin haastatteluiden, kuin omien muistojeni sekä ottamieni filmivalokuvien inspiraatioiden pohjalta. Tarkoitukseni on luoda moderni muistokoru omalle läheiselleni, joka olisi yhtä muistojentäyteinen kuin olisi esteettisesti miellyttäväkin. Valmistuksen arkikäyttöön soveltuvan muistokorun, joka kulkee aina mukana ja sopii tilanteeseen kuin tilanteeseen. Tarkoitukseni ei ole korostaa hiusta tai korun muistoaspektia muotoilussa, vaan ne saavat pysyä lempeänä pohjavireenä korun kantajan ajatuksissa.

Materiaalina korussa käytän ihmisen hiuksia, omiani sekä sisarusteni, jotka yhdistän hartsiin. Hius tulee saada näkymään korussa niin, ettei se olisi liian hyökkäävästi esillä. Hius saa näkyä, mutta sen täytyy sulautua koruun ja sen muotoiluun. Muina materiaaleina käytän hopeaa ja kultaa.

Opinnäytetyön jälkeen toivon saaneeni aikaan laadukkaan korun, jolla on potentiaalia muuttua korukonseptiksi tulevaisuudessa. Lisäksi haluan projektin aikana kehittää omaa ammattitaitoani korumuotoilijana sekä saada voimavaroja ja inspiraatiota ammattielämäni varten.

2. Työ ja Tavoitteet

Tässä osiossa olen käsitellyt muistoja kolmesta eri näkökulmasta. Olen pohtinut muistoja yleisesti ja niiden merkitystä ihmiselle, korun ja muistojen suhdetta, sekä sitä, millä tavoin voisin itse koruntekijänä käyttää hyödyksi muistojen tunnepitoisuutta omassa muotoilussani.

2.1. Mitä muistot merkitsevät ihmiselle?

Muistot. Ne ovat mielikuvia menneisyydestä, jotka kerääntyvät vuosien saatossa ihmisten mieliin. Toiset tarkkoina kuin elokuva, toiset hämärinä kuin liehuvan verhon takaa katsottuna. Voi olla, että muistiin jää hetkestä vain tuoksu, väri tai tunne, joka oli läsnä tuon hetken aikana. Jotkut muistot ovat kauniita, suloisia, jotka saavat mielenkin kevyemmäksi ja iloisemmaksi. Toiset muistot salpaavat yhä hengen. Sitten ovat ne muistot, joiden muisteleminen tekee kipeää. Kun yö pimenee ja on yksin, nousevat nuo muistot kuin aaveet mieleen. Muistot, niin hyvät kuin huonotkin, ovat ihmisen rakennuspalikoita. Ne ovat hetkiä ja tunteita, jotka ovat muovanneet minuutta kohti tulevaa. Ajatukset ja asenteet, ilot ja surut löytyvät kaikki menneestä, jonka ikkunana muistot toimivat.

Jokainen muistaa tapahtumat eri tavalla kuin toinen. Muistot ovat täydellisen subjektiivisia, eikä kukaan toinen pysty ymmärtämään, mitä muistot toiselle merkitsevät. Vain itse voi sen ymmärtää. Se on kuin valokuvia katsellessa. Ulkopuoliselle ne ovat vain kuvia, toiset kauniita, toiset tavanomaisia. Kuvan ottajalle ne voivat olla jotakin paljon enemmän.

”Kuva sisältää paljon enemmän muistoja ja tunteita kuin mitä se näyttää ulospäin. Ulkopuolisen on mahdotonta nähdä sitä ilman selitystä.”

(Liite 4)

Yhdestä, samasta tapahtumasta on yhtä monta erilaista muistoa kuin on ollut ihmisiä sitä todistamassa. Muistot liikkuvat ja muovaantuvat jatkuvasti. Aika ja sen kulku, oma henkinen ja fyysinen kasvu, sekä muiston jakaminen muiden ihmisten kanssa muokkaavat muistoa. Yhden kertoessa muistoistaan myös toisen muisto voi rakentua uudelleen, siihen voi tulla lisää uutta tai se voi muuttua jopa tyystin toiseksi. Näitä niin sanottuja valemuistoja on myöhemmin miltei mahdotonta erottaa aidoista muistoista, sillä ihmisen mielessä ne ovat yhtä aitoja kuin kaikki muutkin muistot. (Lundvall 2014.) Muistojen muovautuvuudesta voi olla haittaa, kun kyse on valemuistoista, mutta siitä voi olla myös hyötyä. Keskustelun aikana muistoja voi tietoisesti muokata, ja tästä mielen tavasta toimia onkin kyse psykoterapiassa. Surullisen asian voi käsitellä puhumalla niin, ettei se enää koske niin

paljon, että sen kanssa pystyy rakentamaan arkea. Sen voima perustuu tunteiden ja kokemusten nimeämiseen, abstraktin asian sanallistamiseen. Eheyttävät tarinat parantavat. (Saarenheimo 2012, 93.) Toisten kokemukset ja mietteet voivat saada omatkin ajatukset toisenlaiseen asentoon.

Mitä vanhemmaksi henkilö tulee, sitä vähemmän kokonaan uusia kokemuksia hän saa. Uudet muistot sekoittuvat sujuvasti toisiin vastaaviin. Vanhemmiten ihminen luo siis vähemmän muistoja, jotka muistaa myös tulevaisuudessa. Vanhetessa myös kyky muistaa heikentyy. (Draaisma 2011, 239 ja 265.) Erilaiset muistoja täynnä olevat esineet ja korut, sekä valokuvat voivat herättää tuolloin mieleen elävänä muistoja, joiden luuli jo kadonneen. Niiden avulla voi pitää tapahtumat mielessä paljon helpommin kuin luottaen pelkkään muistiin.

Konkreettisten esineiden lisäksi tietyt äänet, tuoksut ja tutut paikat saavat mielen nopeasti palaamaan siihen tilanteeseen, missä on aikaisemmin sen kokenut. On mahdollista kokea monta mielikuvaa, monta tunnetta ja muistoa yhdestä tuoksusta tai äänestä. Mitä tunnerikkaampi tapahtuma, sitä helpommin ja yksityiskohtaisemmin

sen muistaa. (Saarenheimo 2012, 153-154). Jokin tuttu musiikkikappale voi viedä menneisyyteen (Liite 4) tai tuoda mieleen jonkun tietyn henkilön ja tunteet jotka heihin liittyy (Liite 2).

Olivat muistot surullisia tai iloisia, täynnä tunnetta tai vain rauhallisia, ne ovat ihmisille tärkeitä, sillä ne kiinnittävät henkilön omaan menneisyyteensä. Muistojen kautta voi olla yhteydessä kaikkiin onnellisiin tapahtumiin ja kaikkiin menneisyyden tärkeisiin ihmisiin. Muistoissa elävät yhä myös he, jotka ovat jo kauan sitten menneet pois. Voimme yhä nähdä heidän kasvonsa ja muistaa heidän naurunsa soinnin ja käsiensä lämmön. Muistojen tarina on meidän tarinamme ja siksi korvaamatonta.

Kaikki unohtelevat asioita silloin tällöin, mutta joskus menneisyys voi kuitenkin kadota kokonaan. Muistot voivat kadota onnettomuudessa tai sairauden takia. Ihmisten, jotka ovat onnettomuudessa menettäneet otteensa menneestä, täytyy onnettomuuden jälkeen uudelleen oppia oma itsensä. Heiltä on sortunut, kadonnut pimeän verhon taa, kaikki rakennusaineet. Ne täytyy kerätä uudestaan, eikä ihmisestä välttämättä enää ikinä tule se sama ihminen kuin ennen, sillä tärkeät, minuutta muokanneet tapahtumat ovat tyystin kadonneet. Tärkeät hetket, kuten valmistujaiset, rakkaan löytäminen, surut ja ilot, lasten syntymä ja lasten kasvu, ovat

kaikki poissa. (Swerdlow 1995, 31-35.)

Alusta aloittaminen voi olla rankkaa niin itselle, kuin läheisillekin. Kun ei ole mitään mennyttä, tekee helposti kaikki virheetkin uudelleen. Muistojen varassa tietää jo niin paljon siitä, mikä on itselle hyväksi ja mitä kannattaa välttää. Mitä enemmän kokemuksia kerää menneisyyteen, sitä harvemmin täytyy tulevaisuudessakaan rymytä sudenkuoppien yli. Ne osaa jo kiertää.

*Muistot, olivat ne sitten
kirkkaina mielessä tai vain pieniä
häivähdyksiä, merkitsevät ihmiselle
koko hänen elämänsä.*

2.2. Korut ja muistot

Ihmiselle korun historia ja side sen edellisiin kantajiin, tai sen sisältämiin muistoihin voi olla lohduttavaa ja voimaa antavaa. Tieto siitä, että isoäiti on pidellyt käsissään juuri sitä samaa korua, saa mielen kiinnittymään isoäitiin koskeviin muistoihin. Se saattaa tuoda turvaa ja lohdutusta kantajalleen. Korun avulla tuon tärkeän siteen voi myös näyttää ulospäin. (Ahde-Deal 2013, 28.) Joihinkin koruihin liittyy enemmän korun kantajan henkilökohtaisia muistoja, toisiin taas universaaleja viestejä muistoista. Esimerkiksi vihkisormus on erittäin helposti tunnistettava koru, jonka symboliikka on tuttu kaikille. Muistot korun takana on helppo kuvitella; muisto vihkitilaisuudesta, morsiamesta ja sulhasesta, muisto rakkaudesta, perheestä. Vaikka korun takana oleva muisto on jokaisella hieman erilainen, sen pääpiirteet ovat kaikilla tiedossa ja helposti nähtävissä. Vihkisormus viestittää vahvasti ulkopuolelleen viestiä, joka on helppo ymmärtää. Tällaisiin koruihin kuuluvat myös esimerkiksi rippiristit ja perinteiset surukorut. Niiden viesti näkyy ja kuuluu näkyä ulkopuolisillekin. Ne eivät ole vain henkilökohtaisia toteemeja, vaan välineitä viestiä asioita omasta itsestään, siitä mihin usko, mihin yhteisöön kuuluu ja minkälaiseen joukkoon lukee itse itsensä.

Koruista tärkeimmät itselleni ovat ne, joihin liitän muiston jostakusta läheisestä ihmisestä tai tärkeästä tapahtumasta. Koru on kallisarvoinen juuri tiettyjen mielikuvien takia. Isoäidiltä saamani perintösormus, ensimmäinen itse valmistamani koru ja sisarelta perimäni horoskooppikoru ovat niitä, joiden avulla voin muistella hetkiä ja ihmisiä, jotka ovat olleet minulle erittäin merkityksellisiä ja rakkaita. Kyseiset korut eivät ole millään muulla mittapuulla arvokkaita kuin juuri niiden tiettyjen tunteiden vuoksi. Ne eivät ole kalliista materiaaleista valmistettuja, ne eivät ole antiikkisia, eivätkä ne ole kenenkään kuuluisan suunnittelijan tai tekijän tuotoksia.

”Luulen, että korut ovat minusta siksi tärkeitä muisteluvälineitä, että niitä voi kantaa mukana. Tietty koru voi antaa henkistä tukea ja voimaa, kun sitä tarvitsee.” (Liite 3)

”Esineet, joihin liittyy erityisen voimakkaita tunteita ja tärkeitä muistoja, ovat niitä, joista en hevillä luovu. Esimerkkinä edesmenneeltä isoisältääni perimäni rannekoru, joka sisältää sukuni historiaa ja muistot isoisästä.” (Liite 1)

Ne ovat kauhtuneita, ajan kuluttamia ja vuosien himmentämiä. Niillä ei ole kovinkaan paljon arvoa, jos haluaisin ne jonakin päivänä myydä. Se vähäinenkin arvo vain laskee ajan lipuessa eteenpäin. Kenellekään muulle eivät korut olisi mitään muuta kuin keskinkertaisia tai vanhoja koruja. Muistot, jotka itse henkilökohtaisesti liitän koruihin ja tunteet, jotka noihin muistoihin liittyy, tekevät koruista minulle paljon arvokkaammat kuin mitkään muut korut. Niistä tulee mittaamattoman arvokkaita.

Vaikka ihmisen ostopäätöstä säätelevät useat eri kriteerit, ei arvo tai korun ulkonäkö kerro sitä, kuinka tärkeä koru voi tulevaisuudessa olla. Kaikki ostohetkestä alkaen koruun kertyneet muistot ja tunteet tekevät korusta tärkeän perinnön, jollainen se ei olisi ilman niitä. (Ahde-Deal 2013, 120, 151.) Koruun kerääntyy muistoja ja historiaa sitä mukaan, kun se on käytössä. Riippuen tilanteesta, voi koruun kertynyt tarina olla joko kaunis tai ruma. Näin syntyy ihmisen lempikoru, joka puetaan päälle, kun tarvitaan erityisesti voimaa ja onnea, tai syntyy inhokkikoru, se josta haluaisi päästä eroon, mutta joka jostakin syystä vain pyörii laatikossa ja muistuttaa asioista, jotka haluaisi unohtaa.

Jokainen sukupolvi lisää koruun oman jälkensä ja omat muistonsa, olivat ne hyviä tai pahoja. Muistoja täynnä olevat korut toimivat

nykyaikaisten amulettien ja taikakalujen tavoin. Ne voivat tuoda päivään lohtua ja voimaa, auttaa käsittelemään surua ja menetystä. Tietyillä koruilla on erityinen henkinen voima, joka on kertynyt siihen sukupolvelta toiselle. Siksi niiden arvo on mittaamaton suvun tai perheen sisällä. Koru voi kertoa yhdellä kertaa koko suvun tarinan. Jokainen naarmu kertoo sen käyttäjistä ja eletystä elämästä. Uuteen koruun ei samaa historiaa saa.

2.3. Miten voisin korumuotoilijana auttaa ihmistä konkretisoimaan muistonsa?

Korun markkinoinnissa ja brändäyksessä käytetään hyväksi mielikuvia ja niiden herättämiä tunteita. Koruihin luodaan keinotekoisesti ajatus esimerkiksi Suomen luonnosta ja historiasta, vaikka korulla ei oikeasti olisi mitään tekemistä kummankaan kanssa. Mielikuva välittyy asiakkaalle tekstein ja kuvin, tunnelmin, joilla korua markkinoidaan. Huolimatta siitä, mitä mielikuvia ja tunteita koruntekijä ajattelisi ja toivoisi korun herättävän, ei kantaja ehkä näe asiaa samalla tavalla. Korun tarina voi puhutella asiakasta ja saada tämän liittämään olemassa olevat tunteensa valmiskoruun. Sen aiottu merkitys voi kuitenkin muuttua, sillä ihmiset näkevät asiat oman linssinsä läpi. (Liitteet 2 ja 3.)

Kun koruun saadaan luoduksi tietty mielikuva, tietty tunnelma, se merkitsee ostajalle enemmän. Koru ei voi olla vain kaunis, vaan sen täytyy myös herättää ihmisessä syyn korun ostamiseen. Koru voi herättää mieleen muiston kesäillasta, kukkasista, jotka kasvavat takapihalla tai matkasta ulkomailla, jolloin silmiin osui arkkitehtuurillisesti upea rakennus. Pelkkä muoto, väri tai tietty kivi voi laukaista muiston ja tuoda siihen liittyvät tunteet esiin, jotka sitten saavat ihmisen ostamaan korun.

”Itse korussa se muisto ei näy, vaan se tulee esiin vain selittäessä. Koruntekijä tai suunnittelija ei myöskään voi päättää miten ja mitä muistoja ja tunteita korunkantaja koruun liittää. Tilauskoruissa koruntekijä voi auttaa muistojen esilletuomisessa. Korun valmistus on yhteinen prosessi, johon koruntekijäkin voi enemmän vaikuttaa. Lopulta kaikki muistot ja tunteet tulevat kuitenkin asiakkaalta, eikä koruntekijä voi sitä sanella.” (Liite 3)

Korumuotoilijana on tärkeää osata kuunnella asiakasta ja saada hänen ideastaan kiinni. Asiakkaan tunteet ja muistot täytyy osata muokata fyysisen korun muotoon niin, että yhteys muiston ja korun välillä on asiakkaalle itselleen selkeä. On olemassa tiettyjä symbolisia keinoja, joiden avulla korussa voidaan viestittää enemmän kuin kauneutta. Usein vanhempi haluaa koruun yhtä monta kivenistutusta kuin on lapsia, tai

vaimo haluaa sormukseen yhden timantin lisää joka kymmenes vuosi, jonka avioliitto kestää. Symboliikka on tärkeää kantajalle ja vain hänelle sen pitää tuntua selkeältä ja loogiselta. Ulospäin koru voi olla vain nätti koru.

Kun koruun lisää jotakin, mikä on jo valmiiksi täynnä muistoja, kuten perintökoruista kierrätetty jalometalli tai jalokivet, rannalta löydetyt simpukat, valokuva tai läheisen hiukset, voidaan koruun luoda aivan toisenlaista, paljon henkilökohtaisempaa tunnetta kuin voidaan pelkästään tunnelmin tai symbolein. Kun korussa on oikeasti osa muistoa, osa toista ihmistä, se herättää suuria tunteita ja tuntuu hyvin merkitykselliseltä. Tunteita ja mielikuvia ei tarvitse tuolloin keinotekoisesti luoda. Muisto on jo olemassa ja koruntekijän tärkein tehtävä on tuoda tuo muisto parhaimmalla tavalla esiin. Konkretisoimalla muistot koruun tai esineeseen tulee muisto osaksi arkea paljon voimakkaammin kuin aikaisemmin. Koru voi olla mukana kaikkialla: koulussa, töissä, lomamatkalla. Muisto kulkee siis mukana, osana arkea ja osana elämää.

3. Suunnitelma

Tässä osiossa käyn läpi prosessin alun ja siitä esiin nousseet ajatukset. Kerron alkuperäiset suunnitelmani ja niihin kokeilujen myötä tulleet muutokset. Asiat, jotka muuttuivat ensimmäisistä mielikuvista, ajatuksista ja ideoista, ja asiat, jotka pysyivät ennallaan.

3.1. Valokuvista koruiksi

Valokuvaus on ollut osa muistojen ja menneen vangitsemista siitä asti, kun se ensikerran keksittiin. Valokuvien avulla tietty hetki voitiin vangita aivan uudella tavalla. Toisin kuin maalauksiin, valokuvaukseen ei niin vahvasti vaikuta kuvaajan näkemys ja tunteet. Kuten Saarenheimo (2012) toteaa: ”Emme voi muuttaa valokuvia, mutta ne sen sijaan voivat muuttaa meitä.” Tietyn hetken voi vangita juuri sellaisena kuin se on ja sitä voi monistaa, sekä jakaa toisille muuttumattomana. Se voi olla muistamisen väline, mutta se voi myös muuttaa omaa käsitystämme jostakin muistosta. Uskomme mieluummin valokuvan totuuteen, kuin siihen, jonka itse muistamme.

Varsinkin perinteiseen mustavalkokuvaukseen kiinnittyy voimakas menneisyyden ja muistelun henki. Tunnelma menneestä on jo kuvassa itsessään, eikä siihen tarvitse liittää mitään tiettyä muistoa. Kuvaan on vangittuna jokin muisto, jonka voimme nähdä, mutta emme kuitenkaan aivan koskettaa. Katsoja luo siihen oman menneisyyden, kuvan herättämien mielikuvien mukaan. Uudet ja tuntemattomat asiat saavat menneisyyden hunnun.

Valitsin opinnäytetyön dokumentointiin ja työn luonnosteluun filmikuvauksen sen takia, että yhteys muistoihin ja muistelemiseen on selvä. Kun otan kuvaa, joudun keskittymään siihen. Tunnen hetken intensiivisemmin ja tarkemmin kuin digikuvauksessa. Keskityn tunnelmaan ja luon kestäviä muistoja, en ainoastaan ohikiitäviä hetkiä.

Luonnostelen muistoni ja ajatukseni kuviksi, joita voin käyttää korun suunnittelun apuna. Tarkoitukseni on saada valokuvissa olevat muistot myös osaksi lopullista korua. Valokuvien avulla etsin muotoja ja kontrasteja korua varten. Niistä rakentuu siis mielikuvani korusta, sen ulkonäöstä ja tunnelmasta.

Projektin loppuksi pyrin toistamaan prosessin niin, että saan korusta ja sen tunnelmasta aikaiseksi valokuvan, joka omalta osaltaan heijastelee projektia. Kuvassa saa ja pitää näkyä opinnäytetyön valmistuksen aikana nousseen tunnelmat ja ajatukset. Valokuva on muisto, mielikuva, ajatus matkasta, jonka teen opinnäytetön eteen.

3.2. Materiaalien johdatusta

En harkinnut etukäteen tarkkaan, mitä aion kokeilla tai miten kokeiluni edistäisivät työtäni. Halusin, että voin saada kokeiluista itselleni jotakin uutta. Toivoin löytäväni jotakin yllättävää, joka inspiroisi minua lisää prosessissa. Pelkäsin liiallisen suunnittelun kaventavan näkemystäni ja estävän minua toteuttamasta itseäni niin kuin haluaisin. Lopputulosta ajatellen pidin kuitenkin mielessäni korun käytettävyyden ja mahdollisuuden arkikoruksi.

Valitsin hiukset korumateriaaliksi, sillä minulle ne merkitsevät muistoja ja menneisyyttä. Niihin yhdistyy myös tietty haikeus, sillä toiveissani on käyttää omien hiusteni lisäksi sisarusteni hiuksia. Toinen heistä ei ole enää täällä, mikä tekee hiuksista materiaalina minulle entistä tunnepitoisemmat. Prosessin aluksi kokeilin mahdollisuutta virkata hiusta, mutta saamani hiukset eivät olleet toimenpiteeseen tarpeeksi pitkät, joten kokeiluista tuli sotkuiset ja rumat. En jatkanut kokeiluja sen pidemmälle, vaan päädyin valitsemaan materiaaliksi hiusten rinnalle hartsin. Toivoin, että hiukset näyttäisivät niin elävämmiltä ja keveämmiltä. Halusin hiusten näyttävän hiuksilta, enkä pilata niitä liialla muokkaamisella.

Hartsi, jonka valitsin on täysin kirkasta. Halusin hiusten nousevan siitä päähenkilöiksi, enkä jäävän sivuosaan. Ensimmäinen tehtäväni oli tehdä muotti hartsia varten. Näin saisin tehtyä korumaisia kappaleita nopeasti ja tarvittaessa useita. Valmistin ensimmäiset muotit kuumaliimasta, joka toimi joustavuutensa ansiosta yllättävän hyvin muottina. Kolmiulotteisen kappaleen valussa esiintyi ongelma kuumaliimamuotin avaamisessa. Päästävässä muodoissa kuumaliima toimi oikein hyvin. Toisena muottimateriaalina kokeilin vinamold-nimistä muottimassaa. Se toimi hyvin. Muodot, jopa kolmiulotteiset kappaleet, lähtivät siitä helposti irti ja yksi muotti kesti hyvin useamman kerran käyttöä. Huonona puolena pidän sitä, että muotti-aines täytyy sulattaa, jolloin se on kuumaa, kun sen kaataa kappaleiden päälle. Poltin sormeni prosessissa useamman kuin yhden kerran.

Asettelin hiuksia hartsin sisään joko täysin vapaasti, pieninä paloina tai hiuslakalla ojennettuina. Kun sain hartsin kiillotettua, huomasin hiuslakalla käsitellyissä hiuksissa sen ongelman, että ne näyttivät jäykiltä ja paljon tavallista tummemmilta. Lisäksi hartsin viilauksessa ja kiillotuksessa hartsin pintaan nousevat hiukset rikkoivat rumasti hartsin

pinnan. Näin ei käynyt, kun hiussuortuvat olivat hartsissa enemmän levällään, jolloin hartsi oli päässyt asettumaan tiukemmin hiusten ympärille ja väliin.

Hartsia oli helppo käsitellä ja pintaan sai täysin läpinäkyvän kiillon helposti kuparinkiillotusaineella. Käsitelyssä täytyi vain olla varovainen, jos on tottunut käsittelemään metalleja, sillä hartsi oli materiaalina pehmeää. Ainetta lähti helposti pois liikaa.

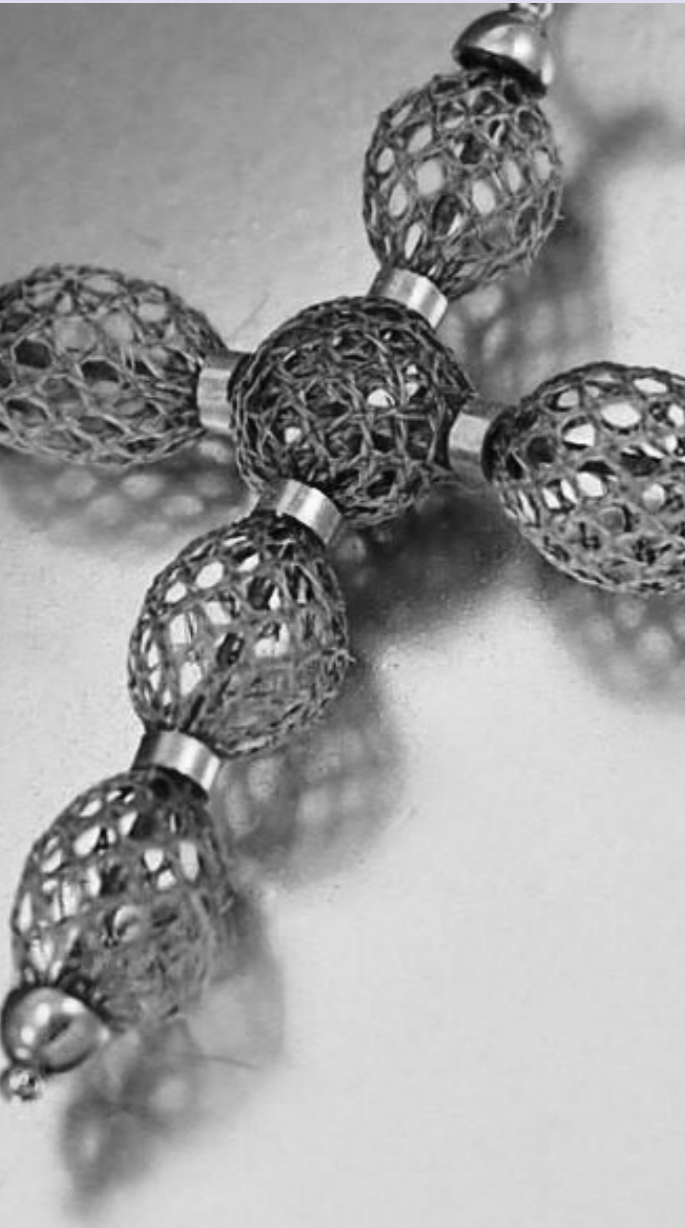
Prosessin aluksi tein kokeiluja myös valokuvilla. Värjäsin pari mustavalkovalokuvaa kokeilumielessä tusseilla. Lopputulos oli mielestäni kiinnostava ja aion varmasti tutkia asiaa lisää tulevaisuudessa. Tiputin sen kuitenkin pois opinnäytetyö prosessista, sillä en nähnyt kuinka saisin sen liitettyä koruun ilman, että hiusten asema vaarantuisi. Samoin hylkäsin kokeilujen jälkeen valokuvien ja hartsin yhdistämisen. Idea on mielenkiintoinen, mutta tähän projektiin sopimaton. Jätän valokuvat siis suosiolla tämän koruprojektin ulkopuolelle, mutta palaan niihin varmasti tulevaisuudessa.

4. Taustoitus

Taustoitin prosessiani ottamalla selvää suru- ja muistokorujen historiasta, pohtimalla ihmisten suhtautumista hiuksiin ja käsittelemällä omaa suhdettani muistoihin. Apuna käytin haastatteluja, jotka olin saanut itselleni läheisiltä ihmisiltä.

4.1. Muistokorut

Oman minuuden tietäminen edellyttää oman menneisyyden tietämistä. Ihmiset ovat aikojen alusta asti halunneet muistaa ja pitää menneisyyden lähellä, sillä ilman mennyttä ei ole minuutta. Muistoissa elävät myös kaikki läheisemme, olivat he olleet osa elämäämme vain hetken, tai paljon enemmän. He ovat jättäneet muistijäljen mieliimme, mutta joskus tuo jälki ei ole kovin vahva ja kirkas. Muistelemisen avuksi olemme kertoneet tarinoita menneestä, laulaneet lauluja, sekä valmistaneet erilaisia esineitä kuten esimerkiksi koruja.

Aikaisimmat merkit muistamiseen ja suremiseen käytetyistä koruista on löydetty jo muinaisista haudoista. Niissä materiaaleina on käytetty kullan ja muiden metallien lisäksi myös esimerkiksi luita, hiuksia ja hampaita. Surukoruja on siis käytetty länsimaissa vuosisatojen yli, vaihtelevin materiaalein. Silloin suosittuja materiaaleja olivat erilaiset mustat luonnonkivet, kuten musta onyxsi, musta akaatti, obsidiaani ja hematyytti. Myös puristetusta hiilestä muodostunut jetti, sekä musta lasi olivat suosittuja, sillä ne olivat halvempia kuin aidot kivet. (Gem select 2014.) Materiaalina jettiä on käytetty jo pronssikaudelta asti, mutta koruihin se ilmestyi vasta 1800-luvulla. Jeti oli helppo

kaivertaa ja sen sai kiillotettua kauniin kiiltäväksi (Anderson Black 1974, 253-255).

Surukoruja käyttivät kaikki säädyistä riippumatta. Suru kuului kaikille, siltä ei kukaan päässyt pakoon. Tyypillistä oli, että suruaika haluttiin näyttää ulkopuolisille esimerkiksi korujen tai vaatetuksen avulla. Biedermeier-tyylissä 1600-luvulla surukorut olivatkin tietoisesti valmistettu niin, että surua pystyi viestittämään ulkopuolisille. Koru ei ollut niinkään oman surun käsittelyä ja surutyön tekemistä varten. Nykyään surukoruja käytetään päinvastoin juuri henkilökohtaisista syistä. Kantaja luo korulle oman merkityksensä, johon koruntekijä ei ole voinut vaikuttaa. Sitä voidaan pitää surukorun tavoin, mutta merkitys ei välity ulkopuolisille, eikä sen ole välttämättä tarkoitustaan (Ahde-Deal 2013, 16).

Biedermeierin aikaan hiukset nousivat surukoruissa erityisen suosituksi materiaaliksi. Lähimmäisen hiussuortuvista punottiin erilaisia nauhoja, joista valmistettiin kaulakoruja sekä rannekoruja. Suomessa hiuskoruja valmistivat usein säätyläisnaiset ja heiltä saattoi myös saada opetusta korujen valmistukseen. (Fagerström 1989, 126.) Uudelleen surukorut nousivat suosioon viktoriaanisena aikana 1800-luvun

alkupuolella. Kuningatar Victorian miehen, Albertin, kuoltua, kuningatar piti pitkään surupukua ja –koruja, ja nosti esimerkillään surukorujen suosiota. Sormukset nousivat suosituimmiksi surukoruiksi (Gem select 2014).

Myöhemmin kuoleman ja kuoleamisen muistelu surukorun avulla siirtyi elämän ja elävien muisteluksi muistokorujen kautta. Muistokorun kallisarvoisuus liittyi vahvasti elämään ja näin ollen korujen tyyli muuttui valoisammaksi, eikä mustaa väriä enää suosittu. Korujen tarkoituksena oli muistaa esimerkiksi rakastaan, joka oli vielä elossa, sen sijaan, että surisi mennyttä läheistään. Valokuvauksen myötä koruissa yleistyivät erilaiset muotokuvat, joita kiinnitettiin esimerkiksi medaljonkeihin. Maalattujen muotokuvien suosio laski. (Anderson Black 1974, 256-258.)

Nykypäivänäkin medaljongin avatessa saattaa löytää kuvan korun omistajan läheisestä, vaikka se ei enää ole niin yleistä. Uusien teknologisten saavutusten, kuten laserleikkauksen ja 3d printtauksen avulla, koruihin saa yhä helpommin persoonallista jälkeä. Oman läheisen kuvan voi helposti laseroida hopeakoruuun, jossa se pysyy muuttumattomana ja kestää huomattavasti valokuvaa paremmin käytössä.

4.2. Suhtautuminen hiuksiin

Suhtautumiseni omiin hiuksiini on aina ollut melko piittaamaton. Olen huoletta muutellut hiustyyliäni ja kokeillut uusia asioita, piittaamatta siitä, miten hiuksilleni käy. Kaikesta piittaamattomuudestani huolimatta liitän ajatukseen hiuksista tiettyjä muistoja, joiden takia kiinnostuin lisäämään ne osaksi opinnäytetyötäni. Muistan, kun äitini halusi laittaa talteen hiuskiehkuran jokaiselta lapselta. Hän halusi konkreettisen muiston tuosta lyhyestä ajasta, kun lapset olivat lapsia. Kiehkurat roikkuivat vuosikausia työhuoneen seinällä esillä ja muistan katselleeni niitä usein kiinnostuneena.

Korualaa opiskellessani opin lisää korujen historiasta ja kiinnostuin ajatuksesta käyttää hiuksia koruissa. Suru- ja muistokorun konsepti kiinnosti minua suuresti. Hiuksista näkee, kuinka aika on mennyt eteenpäin, kaikki on hiljalleen muuttunut. Niissä on häivähdys menneisyydestä ja lapsuudesta, ja niihin liittyvät kaikki muistot lapsen elämästä. Muistot tekevät kiehkuroista erittäin kallisarvoisia. (Liite 4.)

Hiuksiin liittyy monesti vahvana ihmisen minuus. Hiukset ja hiusten puuttuminen ovat asioita, joihin monet kiinnittävät huomiota päivittäin. Se on myös ensimmäinen

asia, johon ulkopuolinen saattaa kiinnittää huomionsa toisen tavatessaan. Hiukset ovat siis osa henkilökohtaista historiaamme ja muistojamme. Monille hiukset ovat niin vahva osa itseä, että niistä luopuminen on vaikeaa, tai usein jopa mahdotonta. Pitkät kutrit ovat kuin kruunu, josta pidetään huolta ja laitetaan kauniiksi.

Minulla oli pitkään lapsena lyhyet hiukset, sillä en pitänyt siitä, että niitä piti harjata. Kasvaessani kokeilin hiuksiini kaikenlaisia tyylejä. Pidin hiuksiani omien tunteideni ja sen hetkisten mieltymysten ilmaisijana, lävistysten ja vaatetuksen sijaan. Uskalsin kokeilla hiuksilla, sillä tiesin, että ne kasvavat takaisin. Minulle hiuksista luopuminen ei ole siitä syystä ollut koskaan ongelma.

“Hiusten ällöttävyyteen liittyy mielikuva määristä viemärihiuksista. Mielikuvaa on vaikea saada pois mielestä, kun katsoo hiuksista valmistettuja koruja. Kun neulatyyny täytetään hiuksilla, en tunne tilanteessa samaa ällötystä. Ehkä kyse on siitä, että hiukset eivät näy kankaan alta ja, että hiuksilla on neulatyynyssä jokin oikea tarkoitus.”

(Liite 3)

Asenne ja mielikuva hiuksista muuttuvat, kun hius ei enää olekaan osa kauniita kutreja. Kun irrallaan oleva hius löytyy tyynyltä tai ruuasta, kun viemäri täytyy puhdistaa mytystä märkiä hiuksia, ovat hiukset äkkiä muuttuneet kauniista, ihailuista asioista kuvottaviksi. Niistä halutaan äkkiä eroon, ne eivät viehätä ketään. Kun nuo irronneet hiukset laitetaan osaksi korua, se jakaa jyrkästi mielipiteitä. Haastatteluissa kävi selkeästi ilmi, että ajatukset hiuksista riippuvat vahvasti ihmisestä ja siitä, mihin he mielessään korussa olevat hiukset rinnastavat. Jos hiuksia ajatellessa ensimmäinen ajatus on viemäri ja ällötys, siitä on vaikea päästä eroon koruakin ajatellessa. Tilannetta voi helpottaa se, että hiusta on muokattu niin, ettei sitä miellä enää samalla tavalla irralliseksi hiukseksi (Liitteet 1 ja 3). Jos hiusta taas mielessään vertaa johonkin asiaan, mikä ei itseä ällötä, kuten esimerkiksi lampaanvillaan tai hiuslisäkkeisiin, ei hius korussakaan aiheuta huonoja reaktioita. Tällöin korua, jossa on materiaalina käytetty hiusta, voi katsoa puhtaasti estetiikan ja mielenkiinnon kautta (Liitteet 2 ja 4).

Menneisydessä hiuskorut olivat yleisessä käytössä ja niihin oli liitetty mielikuva muistovälineestä. Nykyään hiuksista valmistetut korut ovat harvinaisia ja ehkä siksi hius on korumateriaalina tuntemattomampi. Siihen on vaikea äkkiseltään asennoitua. Moderneja hiuskoruja valmistaa esimerkiksi Kerry Howley, joka valmistaa hiussuortuvista herkkiä, pitsimäisiä koruja. Hän on myös

kiinnittänyt huomiota kaksijakoisuuteen ja muuttuvaan ajatteluun hiuksiin liittyen. Hän haluaa töissään löytää tasapainon hiusten haluttavuuden ja hylkäämisen välille. Koruissaan hän antaa hiuksille uuden kauneuden. (Howley 2018.) Howleyn korut eivät ole tarkoitettu arkikoruiksi, eivätkä siksi välttämättä sovi käyttötarkoitukseltaan kaikille. Omassa työssäni toivoisin tuovani hiukset lähemmäs arkea. Kun hiuskoru on arjessa nähtävissä, asenne hiuksia kohtaan voi kääntyä positiivisemmaksi. Kun jokin asia arkipäiväistyy, sen herättämät negatiiviset tunteet väistyvät.

Haastatteluissa jokainen oli sitä mieltä, että vaikka hiukset korumateriaalina herättäisivätkin negatiivisia tunteita, voivat nuo tunteet laantua, jos kyseessä on läheisen ihmisen hiukset. Kaikki pitivät läheisen, varsinkin edesmenneen läheisen, hiuksia korussa arvoa lisäävänä asiana. Kun koruun liittyy vahvasti muisto ja tunne läheisestä, se muuttuu hyvinkin kallisarvoiseksi. Näin negatiiviset ajatukset ja mielikuvat peittyvät rakkauten ja hyvien muistojen alle. Suhtautuminen hiuksiin on siis vahvasti riippuvainen niiden herättämistä mielikuvista, joita voidaan muuttaa ja muokata. Opinnäytetyössäni pyrin nimenomaan luomaan hiuskoruun uudenlaista mielikuvaa ja arkipäiväistää hiuksista valmistettuja koruja.

4.3. Muistojen viehäytys

Varhaisin muistoni liittyy tuoksuun. Siihen tiettyyn, joka tuoksuun parvekkeilla tai eteisissä, kun kevään ensimmäiset auringonsäteet tulevat lasin läpi. Kun valossa leijailevat pölyhiutaleet ja lämpö osuu poskiin. Nykyäänkin keväisin törmään tuohon tuoksuun joskus, yllättäen, ja se saa minut hetkeksi pysähtymään ja vetämään henkeä.

Tuoksu on vahvin muistojen herättäjä äänien ja näköaistimusten edellä. Tutut tuoksut ja äänet, tuntemukset, voivat laukaista muistikuvat jopa aivan uudessa tilanteessa. (Draaisma 2011, 53.) Mietin usein, miksi juuri tuo tuoksu on niin voimakas muistojen laukaisija. Miksi tunnen iloa heti, kun haistan tuon tietyn tuoksun? Muistoissani katson parvekkeelle ja näen pölyhiukkaset auringonvalossa. Muistoon ei liity mitään muuta. En tiedä onko muiston näköaistimus todellinen, sillä olen ollut vain parivuotias, kun olemme asuneet talossa, jossa kyseinen parveke on ollut. Myöhemmin olen nähnyt sen vanhoissa kuvissa. Onko mieleni rakentanut muiston parvekkeesta vasta kuvat nähdessäni, vai voinko tosiaan muistaa jotakin, joka tapahtui niin aikaisin elämässäni? Sanotaan, että ihmisten ensimmäiset muistot ovat usein kahden ja neljännen ikävuoden välillä (Draaisma 2011, 28). Muistoni voi siis olla aito, mutta sitä ei voi enää näin jälkikäteen varmistaa. Muistot kun ovat alati muuttuvia ja epävakaita. Henkilö voi muistaa tarkasti jonkin asian lapsuudestaan, vaikka todellisuudessa muisto on muodostunut vain mielikuvaksi toisten kertomuksista. Muisti on vain jäljennös aikaisemmin koetusta. Se voi olla joskus hyvinkin epätarkka. (Swerdlow 1995, 35, 38.)

Juuri ajatus muuttuvista ja elävistä muistoista on aina ollut mielestäni kiinnostava, sillä se luo aivan uusia mahdollisuuksia ihmiselämään. Sanotaan, että aika kultaa

muistot. Kun aikaa kuluu, voi jokin tietty tapahtuma kasvaa ja kaunistua mielessämme, tai vääntyä yhä rumemmaksi haluamattamme. Miten voimme luottaa menneisyyteemme, jos emme voi luottaa edes omiin muistoihimme? Muistot ja menneisyys ovat kuitenkin meidän rakennuspalikoitamme, syy siihen, miksi olemme sellaisia kuin olemme. Olemmeko rakentuneet muistojemme kaltaisiksi vai ovatko muistomme muuttuneet meidän kaltaisimmiksi? Muistot ja minuus ovat yhteenkietoutunut paketti, joka on täynnä vuorovaikutusta ja liikkuvuutta. Muistot vaikuttavat minuuteen yhtä lailla kuin minuus, omat arvot, omat mielipiteet ja asenteet vaikuttavat muistoihin. (Saarenheimo 2012, 159.)

Muistot ovat monimutkainen ja mielenkiintoinen osa ihmistä ja siksi niiden viehäytys ei laimene, vaan muistoista ja muistamisesta tehdään kirjoja ja elokuvia, luodaan tarinoita, kokonaisia maailmoja. Jokaisella on muistoja, mutta ne ovat kaikilla aivan omansa. Vaikka jokin tapahtuma olisi yhdessä koettu, on kokemus kuitenkin aina yksilöllinen ja näkökulmasta ja jopa ajattelutavasta riippuvainen. Iloinen asia yhdelle, voi olla ärsytyksen aihe toiselle (Liite 3).

Minun elämässäni muistot ovat olleet polttoaineena luovuudelleni ja mielikuvitukselleni. Pakenen usein onnellisiin muistoihin ja saan niistä voimaa vaikeisiin

tilanteisiin. Oma epävarmuus karisee, kun muistaa hetket, jolloin oli vahva, kaunis tai taitava. Jos on joskus pystynyt siihen, niin miksei siihen pystyisi myös uudelleen? Aina onnellisiin muistoihin palaaminen ei kuitenkaan onnistu, kun surulliset muistot vievät tilan kaikelta muulta. Myös tuosta synkkyydestä voi saada inspiraatiota, joka kuljettaa eteenpäin. Surullisistakin muistoista voi löytää yllättävää kauneutta.

Omissa koruissani juuri tämä onnellisuuden ja surun sekoitus näkyy erilaisina kontrasteina, pintatekstuureina ja tarinoina, joita kerron itselleni korun suunnittelussa. Kun surun saa konkreettiseen muotoon, se helpottaa hiljalleen ja siitä voi löytää sen kuuluisan hopeareunuksenkin.

5. Valmistusprosessi

Kerron valmistusprosessista aina luonnostelusta, ja muodon hakemisesta valmiiseen tuotteeseen asti. Käyn läpi työvaiheita, sekä niihin liittyviä ajatuksia ja mietteitä.

5.1. Luonnostelu valokuvain

Kuvatessani keskityin erilaisten pintojen ja muotojen vangitsemiseen. Halusin kontrasteja ja mielenkiintoisia, inspiroivia kuvia. Kiinnitin tarkemmin huomiota myös tuttuihin ja tavanomaisiin asioihin, kuten kasveihin, lamppuihin ja tuoleihin. Otin niin lähikuvia kuin maisemia. En rajoittanut itseäni ajattelemalla tulevaa prosessia, vaan ajatukseni oli vapaa mielenvaellus, jonka muistikuvista saisin inspiraatiota, kun valokuvat lopulta olisivat käsissäni. Halusin itsekin yllättyä tuloksista.

Valmiista kuvista huomioni kiinnittivät kuvat puista ja oksastoista. Niissä näkyi selkeästi mustan ja valkoisen kontrastit, sekä oksien muodot ja niiden tietty eläväinen liike. Oksastot muistuttivat muodoiltaan hiuksia ja liittivät kuvat mielessäni vahvasti osaksi prosessia. Mielessäni alkoi muodostua selkeä kuva siitä, kuinka haluan käyttää hiusta korussa ja minkälaisen tunnelman tahdon koruun liittää. Kuvat ovat tummia, niissä on tietynlaista synkkyyttä, mikä kuitenkin peittyi toiveikkuuden alle. Oksat ojentuvat ylös, pyrkivät kohti tulevaa. Kuvissa on fantasiaa, toiveikkuutta, läsnäoloa ja elämää, joita haluan saada myös osaksi korua.

5.2. Muotoja muistoista

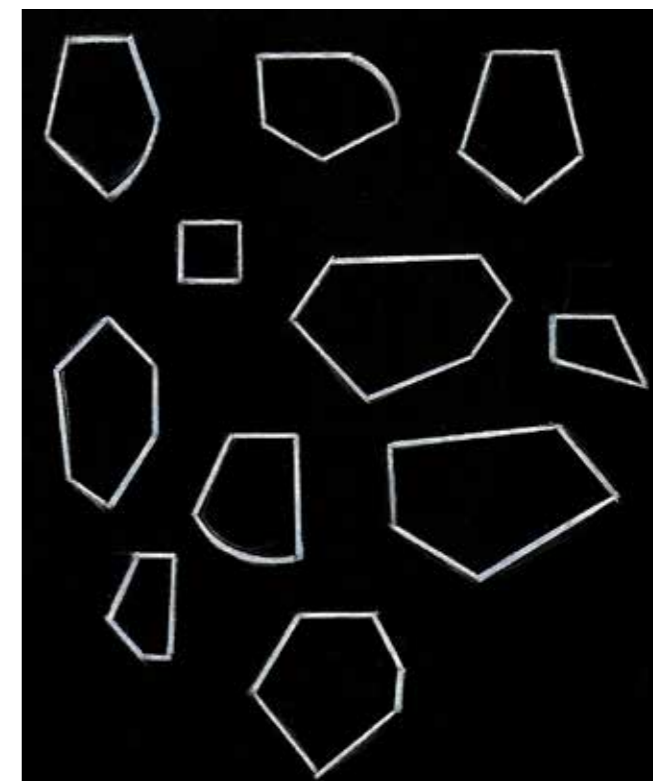

Meitä oli kolme sisarusta. Isosisko, isovelji ja minä. Pidimme hauskaa yhdessä, elimme saman katon alla ja elimme eri kattojen alla, ja olimme perhe. Tänä päivänä vain toinen heistä on enää täällä. Sisareni on jo aikaa sitten mennyt pois. Hän elää muistoissamme ja on niiden kautta yhä suuri osa elämäämme. En tahdo muistella surua, kuolemaa. Tahdon muistaa ilon ja naurun, elämän, jonka hän eli. Jokaisessa elämän tärkeässä tapahtumassa tiedämme, että joku puuttuu. Pöydässä on tyhjä tuoli, hymyjä yksi vähemmän. Hän on läsnä enää muistoissa, esineissä ja valokuvissa. Olen tänään häntä seitsemän vuotta vanhempi, vaikka ennen hän oli minua vanhempi. Olen kasvanut hänen ohitseeni. Muistot sisarestani ovat minulle erittäin tärkeitä. Ne kimmeltävät mielessäni kultaisina aina.

Tiesin, että äidilläni oli hiussuortuva jokaiselta lapselta. Ne olivat konkreettinen muisto siitä, kun me kaikki olimme yhä perhe. Tahdoin korussani juhlistaa sitä muistoa, jossa olimme kaikki, jossa jokainen meistä hymyili. Tuo kultainen muisto oli lähtökohtana korun muodolle. Korun tuli olla yksinkertaisen kaunis, herkkä ja läsnä. Muoto ei siis saanut olla liian rönstyilevä. Siinä sai olla reunoja ja terävyyttä, kuten muistossa, joka ei ole

pelkästään onnellinen, vaan myös samalla surun verhoama. Se ei kuitenkaan saa olla liian terävä, siinä täytyy olla pehmeyttä. Nämä ajatukset mielessäni lähdin hahmottelemaan kolmiosaista kaulakorua. Jokainen korunosa kuvastaa aina yhtä meistä sisaruksista. Jokaisessa palassa on pieni osa meitä, hiussuortuvamme.

Muisto meistä.

5.3. Tuotteiden valmistus

Aloitin korunvalmistuksen kokeilukappaleesta. Lähdin liikkeelle muodoista, joita olin miettinyt. Oli kuitenkin vielä pari asiaa, jotka minun piti kokeiluversiona ratkaista, ennen kuin voisin aloittaa lopullista työtä.

5.3.1. Ongelmia ja ratkaisuja

Sopivatko hartsit, hiukset, kulta ja hopea materiaaleina yhteen?

Ensimmäisenä pelkonani oli, että korussa on liikaa ideoita liian pienellä alueella. Korun piti olla ulkonäöltään yksinkertaisen kaunis, herkkä ja läsnä, eikä se olisi sitä, jos se näyttäisi liian kiireiseltä. Halusin koruun kultaa symboloimaan niitä kultaisia muistoja, jotka nousevat mieliimme ajattellessamme läheisiämme. Halusin pienen kultaisen raidan kulkemaan korun pohjassa, josta se näkyisi hartsin ja hiusten läpi. Raita on ajatuksissani symbolina muistoille, jotka rakentavat meidän elämämme, jotka ovat aina minuutemme taustalla.

Kokeiluvarsiota tehdessäni mietin osia tarkkaan ja yritin saada ne tasapainoon. Hopea näkyy hartsin läpi hyvin ja korostaa hartsin läpinäkyvyyttä ja hiuksia sen sisällä. Koru näyttää valoisalta ja iloiselta. Kultainen raita näkyy selkeästi vasta läheisellä tarkastelulla. Se on pieni yksityiskohta, joka tekee korusta erityisen. Korussa hiukset näkyvät päällimmäisenä, mikä olikin koko korun tarkoitus, eikä kultainen raita pilaa hiusten olemusta. Materiaalit sopivat kauniisti yhteen.

Näyttääkö kivenistutus ylimääräiseltä?

Koska korussa on jo monta eri elementtiä, mietin, onko kivenistutus enää tarpeellinen. Jos kivenistutus saisi korun näyttämään liian kiireiseltä, eikä se sopisi esteettisesti hartsin rinnalle, luopuisin siitä ajatuksena. Kiven tarkoituksena oli tuoda pientä epäsymmetrisyyttä koruun. Sen oli tarkoitus olla kirsikkana kakun päällä.

Kivi istuu koruun hyvin. Se ei näytä ylimääräiseltä, eikä tee korua sen monimutkaisemman näköiseksi. Korun muoto on epäsymmetrinen, mutta tasapainoinen, niin kuin olin toivonutkin.

Kuinka kiinnittäisin hartsin koruun?

Ensimmäinen ajatukseni oli kiinnittää hartsin kiven lailla umpi-istutukseen. Siinä päälimmäiseksi ongelmaksi nousi hopean tummuminen. Hartsin on kirkas ja sen läpi näkee heti hopean tummumisen, joka väistämättä tapahtuu, jos hartsin istutetaan kiven lailla. Piti olla siis keino, jolla hartsin saisi kiinnitettyä koruun niin, että sen saisi kiillotusta varten erilleen hopeasta. Kiinnitys ei kuitenkaan mielestäni saanut vaikuttaa korun ulkonäköön tai sen yksinkertaisuuteen. Hiusten tuli näkyä ja korun piti sopia yhteen taustalla häilyvän muiston kanssa. Kiinnityksen tuli siis olla yksinkertainen, mutta kestävä.

Kokeiluversioon ratkaisin asian pienellä lenkillä, joka menee läpi hopean ja osuu pienen koloon, joka on hartsin kaiverrettu. Umpi-istukka pitää hartsin tiukasti paikoillaan sivusuunnassa ja lenkki pitää sen kiinni istukassa. Koska lenkin täytyy mennä läpi hartsin, pelkäsin, että se näkyy ulospäin rumasti. Ongelmaa ei kuitenkaan tullut. Kun hartsin on pinnaltaan viilattu pyöreäksi, sen reunat taittavat valoa sopivasti ja lenkki jää lähes näkymättömiin. Kiinnitys ei muuta korun ulkonäköä, eikä se ole häiritsevästi esillä. Kun lenkin ottaa pois, lähtee hartsin helposti irti ja osat voi poutsata erikseen.

Miten hiukset näkyvät korussa?

Vaaleat hiukset eivät erotu niin voimakkaasti hartsissa kuin tummat. Mustalla pohjalla hiukset katoavat näkyvistä miltei kokonaan, mikä vie pois kaiken sen tärkeän, jonka halusin koruun tuoda. Jos hiukset eivät erottuisi lainkaan hopean päältä, olisi koko opinnäytetyöni mietittävä uudelleen.

Kokeilin erilaisia pintoja hiomapaperilla, karhunkielellä ja timanttiterällä, sekä hopeaa kiillottamalla. Kokeiluista huomasin heti, että kiiltävä hopea kadotti hiukset näkyvistä. Pinta ei sointunut lainkaan yhteen suortuvien kanssa. Mattapinnoista hiomapaperin pinta oli liian suora ja terävä, liian klininen. Koru kaipasi hieman pehmeämpää jälkeä. Karhunkielellä tehty matta sen sijaan oli liian utuisa ja myös kadotti helposti hiukset näkyvistä. Timanttiterällä matasta tuli sopivan pehmeä ja epätasainen. Matassa on myös tietty terävä kiilto, joka säkenöi hartsin alta ja nostaa hiukset esiin paremmin kuin karhunkielellä tehty matta.

Kokeiluversiot ja muutokset

Kokeiluversiossa hartsin istutuksen laidat ovat sen verran korkeat, että se tekee korusta melko jyrkän. Yksittäiseen koruosaan se sopii mainiosti, mutta se voi olla raskaanoloinen kolmiosaisessa korussa. Lopulliseen työhön madallan reunoja ja hartsikappaleen korkeutta hieman. Koru pitää kuitenkin jäädä tukevan ja arvokkaan tuntuiseksi, eikä siitä saa tulla liian kevyt ja heppoinen.

Kivenistutus vaihtui toisessa kokeilukappaleessa pyöreästä neliskanttiseksi ja kultaiseksi, sillä mielestäni koru kaipasi hieman kulmikkuutta lisää. Kultainen raita päättyy kultaiseen kivenistutukseen. Halusin koruun jatkuvuutta, kulta kuvastaa mielessäni muistoja, niiden kertymistä ja elämää.

Koska olin jo ensimmäisessä kokeilukappaleessa ratkaissut monia ongelmia, saatoin toisessa keskittyä ulkonäöllisiin seikkoihin. Muutin laidan matalammaksi ja tein kivenistutuksen niin kuin aioin tehdä lopulliseen työhön. Matala reuna tekee korun keveämmäksi. Kuten jo aiemmin totesin, yksittäiseen kappaleeseen sopii korkea reuna paremmin, mutta moniosainen koru kaipaa keveyttä. Kiveksi valikoitui vihreä peridootti. Väritään se sopii kauniisti kultaan ja kuten tiedämme, vihreä symboloi elämää, joten se sopii ajatukseltaankin hyvin opinnäytetyön teemaan.

Huomioitavaa

Hartsi istui toisessa kokeilukappaleessa reunukseen hieman liian väljästi, mikä esti sen kiinnittämisen tukevasti koruun. Hartsi ei kestä käytössä paikallaan, vaan lipsahtaa helposti irti. Lopullisessa työssä täytyykin olla erityisen tarkka reunan istuvuudesta. Parempi tehdä siitä liian napakka, sillä hartsi on helpompi muokattava kuin hopea.

5.3.2. Hartsikappaleiden valmistus

Aloitin hartsikappaleet luomalla yksinkertaisia muotoja. Halusin muodoissa olevan epäsymmetrisyyttä, kulmia ja sopivasti pehmeyttä. Tarkoituksena oli, että kappaleet olisivat jokainen erilainen, niin kuin me sisaruksetkin olemme, mutta, että ne sopisivat kauniisti vierekkäin. Päädyin jättämään jokaiseen osaan yhden kaarevan reunan, joka pehmentäisi ja muovaisi korun tunnelmaa raikkaammaksi. Kaari on myös jatkoa hartsin kaarevalle pinnalle.

Kun muodot oli suunniteltu valmiiksi, valmistin mallit ja valoin hartsille muotin vinamoldista. Olin valinnut jokaiselle sisarukselle oman palansa; keskimmäinen sisarelleni, vasen veljelleni ja oikea minulle. Nämä mielessäni laitoin hiuksia erilaisilla tavoilla hartsiin. Toiset asettelin tarkasti, toiset laitoin luonnollisesti. Yritin luoda jokaiseen hieman erilaista tunnelmaa, mutta pidin mielessäni valokuvieni elävät muodot, ja pyrin saamaan koruihin samaa eloa ja oksien muotoa. Halusin kuitenkin, että hius säilyttää oman hiusmaisuuutensa kaikesta huolimatta. Kappaleita valmistin yhteensä 12 kappaletta. Päädyin valitsemaan kolme kappaletta, jotka olivat itsessään kauniita ja eläviä, mutta jotka myös sointuivat hyvin toisiinsa. En

siis välttämättä valinnut niitä, jotka olivat mielestäni kaikkein parhaiten onnistuneita, vaan ne, jotka sopivat kokonaisuuteen parhaiten. Joissakin paloissa oli esimerkiksi liikaa hiuksia toisiin verrattuna, mikä olisi tuonut koruun häiritsevää epätasapainoa.

5.3.3. Hopeaosien valmistus

Pohjan valmistus

Pohjan teon aloitin kultaraidan valmistamisesta. Tein hopean pintaan matalan kolon, jota levensin niin, että levennetty osa jäi hopeakaton alle. Näin hienokulta pysyi kolossa painamisen jälkeen. Hienokulta oli hyvin pehmeää ja se oli helppo painaa punsselilla paikoilleen. Palloporalla kaivertaessa oli tärkeää pitää kolo siistireunaisena ja tasaisena, jotta kulta istuisi siinä kauniisti. Pienetkin epätasaisuudet voi näkyä metallien kohtaamiskohdassa tummana raitana.

Sarjan valmistus

Hartsin istutuksen laidat tuli tehdä napakoiksi, jotta hartsi istuisi hopeassa tukevasti. Päätin kokeilukappaleiden jälkeen tehdä laidat tietoisesti liian tiukoiksi jotta ne eivät jäisi ainakaan liian löysiksi. Toisessa kokeilukappaleessa hartsi ei pysy käytössä kunnolla kiinni. En halunnut, että niin käy lopullisessa työssä. Hartsia oli helpompi hioa pienemmäksi, kuin yrittää kasvattaa sopivaksi.

Kun laidat oli paikoilleen juotettu, sahasin keskimmäiseen koruosaan paikan neliöputkelle. Kuten laitojenkin istuvuudessa, myös putken tuli istua kohdalleen tarkasti, jotta se olisi tukevasti hartsikappaleessa kiinni. Putken juotin kiinni hopeajuotteella, sillä se oli helpompi siistiä kultaosasta, kuin kultajuote olisi ollut siistiä hopeaosista.

Lenkit ja ketju

Lenkkejä sommittelin koruun erikokoisia. Korusien yhdistämiseen tarkoitettujen lenkkien tuli olla halkaisijaltaan tarpeeksi suuret, jotta korusosat mahtuivat olemaan ja liikkumaan. Kyseisissä lenkeissä päädyin siis 5mm halkaisijaan. Lenkit riittivät yhdistämään osat, mutta eivät näytä liian massiivisilta korun kokonaisuuteen nähden. Reunalenkeiksi ne olivat kuitenkin liian suuret, joten päädyin niissä kokoa pienempiin lenkkeihin. 4mm halkaisijaltaan olevat lenkit riittävät reunoille, sillä ne kiinnittyvät vain yhteen korusosaan kerrallaan.

Lenkkien asettaminen kohdalleen vaati paljon laskelmoimista ja miettimistä. Niiden täytyi mennä nätisti useiden poranreikien läpi ja yhdistää korunosat toisiinsa. Pelkkä reiän poraaminen ei riittänyt, vaan reikiä piti kaivertaa hieman palloporanterällä, jotta lenkin kaari istuisi reunukseen hyvin. Hartsin kanssa, lenkille ei ollut ylimääräistä tilaa liikkua, joten porausten täytyi osua kohdalleen.

Ketjuksi valitsin sievän ankkuriketjun tasapainottamaan massiivisempaa korusosaa. Vaikka ketju on sievä, se on kokonaisuuteen nähden sopivan kulmikas. Se ei varasta huomiota hiuksista, vaan tukee korun muotokieltä.

Sommittelin ketjua useilla eri tavoilla, ennen kuin tein mitään päätöksiä. Yksinkertaisena ketju näytti liian heppoiselta. Kahdella ketjulla sommittelin ketjuja niin ristiin, hieman toisistaan erilleen, kuin myös samaan lenkkiin. Valitsin vaihtoehdoista ristiin menevän mallin, sillä niin hiuksissa alkanut muotokieli jatkuisi myös ketjussa. Lukoksi valitsin valmislukon tulevaa käyttäjää mielessä pitäen. Lukon täytyi olla mahdollisimman helppokäyttöinen, eikä se saa olla korun muotokieltä vastaan. Valmislukko on käyttäjälle tuttu ja siksi hyvä käyttää.

Kivenistutukset

Kivenistutus neliöputkeen sujui hyvin. Halusin tehdä istutuksesta pyöreähkön ja pehmeän muodoiltaan. En siis noudattanut perinteistä neliöistutustapaa, jolla kiven ympärille tulee suorat laidat, vaan pyörustin laidat terälehtimäisen pyöreiksi. Ainoa hankaluus oli kiven sovittaminen, sillä kivi oli hieman vinoon hiottu. Sovituksen teossa olikin tärkeää, että pidin kiven aina samassa asennossa sovitukseen nähden. Yhdessä asennossa kivi istui hyvin, toisessa asennossa ei ollenkaan.

Ketjun päähän lisäsin pienen koristuksen. Istutin kaksi kiveä kultaisen putken molemmille puolille, jotta koriste näyttäisi heiluessaankin hyvältä. Koristeosan oli tarkoitus jatkaa korun muotokieltä myös korun takaosaan. Kivenistutukset eivät olleet niin onnistuneet kuin olisin halunnut.

5.4. Korusta valokuvaksi

Korun valmistus ja ideointi lähti liikkeelle muistoista ja valokuvista. Olikin siis sopivaa, että prosessi myös loppui muistoihin ja valokuvaan.

Tärkeimpinä elementteinä prosessin lopettavassa valokuvassa tuli olla opinnäytetyön teemaa myötäilevästi muistot ja muistaminen. Halusin kuvaan tietynlaisen nostalgisuuden ja seesteisyyden tunnelman. Keskustelin teemoista etukäteen mallin kanssa. Tärkeää oli mallin katse, sen suunta ja tunteet silmien takana. Seesteisyyttä ja rauhallisuutta yritin tuoda kuvaan ympäristön yksinkertaisuuden ja koruttomuuden avulla. Mallilla on vaaleat, yksinkertaiset vaatteet ja tausta on vaalea, mutta samalla kotoisa. Halusin kuvista lämpimiä tunnelmaltaan.

Kuvauspaikalla valolla oli myös iso merkitys, jotta filmikuvaan sai tarpeeksi kontrastia ja varjoja, mutta niin, ettei kuvasta tulisi synkkä tai surullinen. Koruni tarkoitus ei ole olla surukoru, vaan tapa muistaa. Valo on luonnonvaloa ja se tulee katseen suunnasta, mikä luo mielikuvan toiveikkuudesta. Muistoilla on myös parantava voima, jota halusin kuvissa korostaa.

Kuvien päätarkoituksena on kertoa korun tarinaa. Valo saa koruun läpinäkyvyyden vaikutelman ja koru näyttää kevyeltä kantaa. Vaikka kullan ja hopean värit eivät mustavalkokuvassa näy, se ei mielestäni vaikuta kuvan sanomaan. Kuvan sanoma on tässä tilanteessa mielestäni tärkeämpi, kuin se, miltä koru kuvassa näyttää.

6. Mietintöjä

Prosessin alussa minulla oli tuhat ja sata ideaa, jotka olivat vielä niin haaleita, että tuntui, etten osaa tarttua yhteenkään niistä. Ajatukseni selkeytyivät kuitenkin nopeasti, kun sain idean luoda muistokoru ja käyttää siihen materiaalina omia ja sisarusteni hiuksia. Siitä avautui myös pohdinta muistoista ja muistamisesta. Olen aina ollut sellainen ihminen, joka pitää kiinni menneisyydestä ja vaipuu useinkin muisteloihin. Yhteys muistokorun ja muistamisen elementtien välillä tuntui minusta hyvin loogiselta lähtökohdalta opinnäytetyölleni.

Pohjaksi laadin haastattelun läheisilleni. Ajattelin sen auttavan omassa pohdinnoissani ja avaavan mieleeni uudenlaisia katsantokantoja, minkä se tekikin. Haastattelujen kautta saatoin syventää omaa ajatteluani enemmän, kuin olisin voinut yksin. Kun pohdin muistoja ja muistamista, tuli työhön nopeasti myös mukaan filmivalokuvaus, joka on ollut vahva muistamisen ja muistojen luomisen väline minulle henkilökohtaisesti. Tuntui hyvin luontevalta liittää se osaksi luomistyötä ja ajattelutoimintaa.

Ennen työn aloittamista laadin itselleni tavoitteet ja aikataulun. Tavoitteeni opinnäytetyön sisällä oli valmistaa laadukas muistokoru, joka on sopiva myös arkeen, sekä kartoittaa kirjallisesti tapoja ja välineitä muistaa, sekä tutkia muistojen suhdetta esineisiin. Nämä tavoitteet mielestäni täyttyivät korussa, sekä tutkimuksessani. Itselle tärkeimmät tavoitteet kuitenkin liittyivät oman ammattitaidon kehittämiseen ja voimavarojen haalimiseen tulevaisuutta varten. Niiden tavoitteiden saavuttamisessa en koe olevani valmis, mutta edistystä on siinäkin tapahtunut. Tunnen pystyväni luomaan laadukkaita koruja, jotka kuvastavat omaa ammattidentiteettiäni.

Laatimani aikataulu tuntui alussa melko tiukalta, mutta itseni tuntien arvasin, että pystyn pitämään siitä kiinni. Vaikka kaikki osiot eivät menneet täsmälleen aikataulujen mukaan, oli lopputulos nähtävissä jo edellä aikataulustaan. Pidän itse huonona asiana sitä, että kiirehdin myös silloin, kun ei olisi mitään syytä kiirehtiä. Silloin sattuu virheitä, joita joutuu myöhemmin korjaamaan. Tätä haluani kiirehtiä, yritin opinnäytetyössäni

vältellä. Joskus onnistuin siinä, joskus en.

Korun valmistuksessa vaikein asia oli uskoa siihen, mitä olin suunnitellut, siihen mitä olin tekemässä. Koru oli monella tapaa erilainen kuin mitä olin aikaisemmin tehnyt, joten en ollut varma toimisivatko ideani käytännössä niin hyvin kuin ne toimivat omassa ajatuksissani. Helpottaakseni tuota epävarmuutta, valmistin ensimmäisenä kokeilukappaleet alusta asti niin kuin aioin tehdä lopullisenkin korun. Niistä oppimieni asioiden ansiosta lopullisen korun valmistus sujui ilman suurempia ongelmia. Sain aikaiseksi kauniin korun, joka huokuu historiaa ja muistoja, ainakin minulle. Tulevaisuudessa otan varmasti muistokorun osaksi tekemistäni, tavalla tai toisella.

Lopputulokseen olen melko tyytyväinen. Korun mekanismit ja asettelu toimivat niin kuin olin toivonutkin. Se istuu kaulalle hyvin ja näyttää kevyeltä. Se ei ole toisinto 1600-luvun muistokoruista, vaan uudenlainen näkemys muistoesineestä. Voin kuvitella, että koru olisi käytössä niin arkena kuin juhlatilanteessa.

7. Lähteet

Kirjallisuus

Ahde-Deal, P. 2013. Women and Jewelry—A social approach to wearing and possessing jewelry. Helsinki: Aalto university publication series.

Anderson Black, J. 1974. A History of Jewels. Lontoo: Orbis Publishing Limited.

Draaisma, D. 2011. Muistikirja—Ensimmäisistä muistoista unohtamisen usvaan. Keuruu: Otavan Kirjapaino Oy

Fagerström, R. 1989. Suomalaisia antiikkikoruja. Porvoo:WSOY

Saarenheimo, M. 2012. Muistamisen vimma. Jyväskylä: Bookwell

Muu painettu teos

Swerdlow, J.L. 1995. National Geographic—Quiet miracle of the brain. vol.187, no.6,31-35.

Sähköiset lähteet

Gem select. 2014 (päivitetty: 2017). (What's the Story) Mourning Jewelry? [viitattu: 20.1.2018] Saatavissa: <https://www.gemselect.com/other-info/mourning-jewelry.php>

Howley, K. 2018. Kerry Howley—About me. [viitattu: 20.1.2018] Saatavissa: <http://www.kerryhowley.co.uk/index.php?pageid=2>

Lundvall, M. 2014. Muistia suuremmat muistot – kuka muistaa oikein? Yle Puhe [viitattu: 20.1.2018] Haastattelu. Saatavissa: <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2014/06/06/muistia-suuremmat-muistot-kuka-muistaa-oikein>

Palmgren, G. 2016. Muisto muuntuu ja voi joskus jopa hävitä. Tieteen kuvalehti [viitattu: 20.1.2018] Saatavissa: <http://tieku.fi/ihminen/aivot/muisto-muuntuu-ja-voi-joskus-jopa-havita-0>

Kuvalähde

Boylterpf 2018 [viitattu: 22.3.2018] <https://boylterpf.com/products/victorian-braided-hair-gold-cross-pendant-mourning-jewelry>

8. Liitteet

1. *Tuttava n. kolmen vuoden takaa*
2. *Ystävä 13 vuoden takaa*
3. *Ystävä 10 vuoden takaa*
4. *Vanhemmat*

1. Tuttava n. kolmen vuoden takaa

Muistot ovat minulle tärkeitä. Muistelen asioita usein ystävien kanssa. Vielä enemmän nyt, kun asumme kauempana toisistamme. Juttelemme asioista puhelimesta ja muistelemme yhteisiä, hyviä hetkiä, sellaisia, joille voimme nauraa yhdessä. Harvemmin tulee muisteltua surullisia muistoja. Joskus ystävien kanssa saattavat keskustelut siirtyä niihin, mutta vain erityisen läheisten ystävien kanssa. Kun olen yksin, saatan muistella jotakin surullista tai muuten huonoa muistoa. Myös niiden muisteleminen on tärkeää. Huonoja muistoja ei saa kuitenkaan jäädä loputtomiin jauhamaan, vaan niitä kannattaa muistella positiivisuuden kautta; sillä ajatuksella, että ne kasvattavat ja opettavat.

En ole henkilökohtaisesti taipuvainen liittämään tunteita ja muistoja esineisiin. Voin heittää pois esineitä, joita pidän turhina, vaikka olisin ne esimerkiksi lahjaksi saanut. Poikkeuksia tietysti on ja se, pidänpö esineen vai en, riippuu hyvin paljon henkilöstä, jolta olen esineen saanut ja tilanteesta, jossa olen sen saanut. *Esineet, joihin liittyy erityisen voimakkaita tunteita ja tärkeitä muistoja, ovat niitä, joista en hevillä luovu. Esimerkkinä edesmenneeltä isoisältäni perimäni rannekoru, joka sisältää sukuni historiaa ja muistot isoisästä.* Koru on perintökalleus ja toiveena on jatkaa perinnettä ja siirtää se eteenpäin

suvussa. Koru on erittäin kallisarvoinen ja pidän siitä erittäin tarkkaa huolta. Käytän sitä vain erikoistilaisuuksissa, arkikoruna en sitä uskalla pitää.

Muistikuvat siitä, kun ensimmäisen kerran tapasimme, ovat hyvin hämärät ja ne ovat sekoittuneet useisiin muihin mielikuviiin, kun tervehdimme käytävillä. Jos oikein muistelen, tapasimme luokassa, jossa olin tekemässä jotakin muovailuvahasta. Muutama sana vaihdettiin siitä, mitä olin tekemässä. Koulu oli tuolloin vielä alussa ja kaikki oli hyvin jännittävää. Niin paljon uusia asioita tapahtui yhtä aikaa, etten millään muista kaikkea. Paremmin tutustuimme kai vasta, kun vaihdoin työpöytää ja asetuin viereiseen pöytään. Uudet tapaamiset ovat usein minulle jännittäviä, mutten muista tapaamisestamme mitään negatiivista. Positiivisena mieleen on jäänyt se, että on ollut helppo jutella. Ajatuksemme ja huumorintajumme ovat mielestäni hyvin samankaltaisia. On voinut olla oma itsensä.

Opinnäytetyön aiheesta tulee ensimmäisenä mieleen ällötys. Tulee mielikuva hiuksista viemärissä. Toisaalta mielenkiinto aihetta kohtaan herää. Tunteet ovat hyvin ristiriitaiset. Mieleen tulee modernit,

pitsimäiset hiuskorut. Korut ovat herkkiä ja kauniita. Vaikka niistä näkyy selkeästi, että materiaalina on käytetty hiusta, sen olemusta on muokattu niin, että ällötys katoaa. Sellaista korua voisin kuvitella pitäväni juhlissa eräänlaisena kannanottovälineenä, ajatusten herättäjänä. Juhlakorussa hius voisi olla selkeämmin näkyvissä kuin arkikorussa. Arkikorussa hius voisi olla muokattu niin, että vasta lähempi tarkastelu paljastaa, että korussa on hiusta. Arkikorussa hiuksen pitää myös kestää kulutusta paremmin kuin juhlakorussa. Ennen en olisi voinut kuvitellakaan käyttäväni jotakin sen kaltaista korua, mutta muotoilukoulu on avartanut ajattelunani ja muuttanut mielipiteitäni korusta.

En osaa sanoa, muuttuisiko mieleni hiuskorua kohtaan riippuen siitä, onko hius jonkun vieraan vai läheisen. Se riippuu paljon itse korusta. Läheisen hius tuo koruun enemmän sisältöä ja tekee siitä kallisarvoisemman kuin tuntemattoman hius. Käyttökoruksi se voi olla jopa liian kallisarvoinen, varsinkin jos kyseinen läheinen on jo edesmennyt. Pelko korun kadottamisesta olisi liian suuri, eikä korua uskaltaisi käyttää. Kallisarvoisuus riippuu varmasti myös siitä, millainen suhde hiuksen omistajalla ja korunkäyttäjällä on. Esimerkkinä äiti, jonka korussa on oman lapsen hiuksia. Sellainen koru voi olla äärimmäisen tunnepitoinen ja tärkeä.

Mielestäni upouuteen koruun ei voi liittää muistoja tai tunteita keinotekoisesti. Muistot tulevat kuitenkin aina asiakkaalta, eikä koruntekijä voi määrätä niitä etukäteen. Koruntekijä voi asiakkaan muistojen ja tunteiden pohjalta luoda jotakin, jolla on merkitystä asiakkaalle, mutta silloinkin muisto ja tunteet ovat jo valmiiksi asiakkaalla. Jos vanhoista koruista, joihin on jo kertynyt muistoja ja tunteita, tekee uuden korun, silloin muistot siirtyvät myös. Eivät koruun liitetyt muistot katoa vain, koska korun ulkomuoto muuttuu. Valmistuotteisiin en usko voivan rakentaa keinotekoisesti tunnepitoisuutta, joka resonoi ostajalle. Uusi koru on muistoton, kunnes ajan myötä siihen saattaa liittyä muistoja hetkistä, jolloin korua on käytetty.

2. Ystävä 13 vuoden takaa

Muistot ovat minulle tärkeitä. Ne ovat osa minua. Pyrin tietoisesti pitämään mielen iloisissa muistoissa, sellaisissa, jotka tuovat hymyn huulille. Elämässäni on tapahtunut paljon kaikenlaista ikävää, jota en välittäisi muistella. Huonoina päivinä ajatukset kuitenkin saattavat karata huonoihin muistoihin. Kun päivä on mennyt hyvin, on helpompaa olla ajattelematta ikäviä kokemuksia ja pitää mieli positiivisena ja ajatukset kohti tulevaa. Huonoista muistoista on ollut vaikeaa löytää mitään positiivista tai rakentavaa. Ehkä huonot kokemukset ovat opettaneet minut sitkeämmäksi? Kun aikaa tapahtumasta on kulunut, siitä on helpompi puhua ja sitä on helpompi käsitellä mielessä. Tuoreet tapahtumat ovat liian raakoja, eikä niistä ole helppo puhua. Tunteet ovat vielä liian pinnassa. Parasta on pitää katse tulevassa ja mieli sen suhteen positiivisena. Ikäviin muistoihin ei saa jäädä.

En liitä helposti muistoja esineisiin. Poikkeuksia toki on, kuten esimerkiksi sormus, jonka sain isoäidiltäni. Siihen liittyy vahvasti mielikuva ja muistot isoäidistä, enkä halua siitä koskaan luopua. Pidän erityisen tarkkaan huolta, että se pysyy muuttojen aikana tallessa. Valokuvia minulla on kotonani myös esillä ja joskus

selailen vanhoja kuvia, kun minulla on aikaa. Esineiden ja valokuvien sijaan liitän erityisen vahvasti muistoja musiikkiin ja tiettyihin paikkoihin. Jotkut kappaleet tuovat mieleeni elävästi jonkun tietyn henkilön ja tunteet, jotka häneen liittyvät tai liittyivät.

Tapasimme ensikerran koulussa, yläasteella. Eräs tuttava esitteli meidät toisillemme. En muista tarkalleen ensimmäistä kertaa, kun tapasimme, mutta muistan, että käytit tuolloin paljon punaista tuulipuvuntakkia, vaikka väitit vihaavasi punaista väriä. Muistan ihmetelleeni asiaa. Päällimmäisenä on kuitenkin jäänyt mieleen iloisuus ja ystävällisyys. Hieman myöhemmältä ajalta mieleeni muistuukin jo paljon kaikenlaisia muistoja; käsityön tuntien keskusteluja ja välituntien pelleilyjä. Olimme kummatkin surkeita käsitöissä, mikä varmaankin tietyllä tavalla yhdisti meitä. Muistot ovat hauskoja ja niille on mukava naureskella nykyään.

Valitsin kuvaksi ensimmäisen, joka tuli spontaanisti mieleeni. Siinä vietämme yhdessä halloweenia Kouvolassa. Kuvasta tulevat hyvät muistot mieleen. Ilta oli itsessään onnistunut ja hauska. Olimme molemmat pukeutuneet teeman

mukaisesti ja heittäytyneet halloween-tunnelmaan. Mielessäni muisto kuvastaa vahvaa ystävyystämme. Pidän tärkeänä, että ystävyysuhde on molemminpuolista ja tasavertaista. Muistan ajatelleeni asiaa kyseisenä iltana. Olin valmis juhlimaan Lahdessa, jonne minun olisi pitänyt junalla matkustaa, mutta tulitkin Kouvolaan. Se tuntui tärkeälle.

Yhteisistä muistoista on erityisesti jäänyt mieleen matka Tallinnaan. Se oli ensimmäinen yhteinen matkamme Suomen rajojen ulkopuolelle. Päivä oli mukava ja meillä oli erinomainen tuuri sään suhteen. Se taisi olla yksi kesän ainoista kauniista päivistä. Seuraavana päivänä Tallinnaa koettelivat suuret tulvat. Toisena muistan matkaa Turkuun. Minulla oli työhaastattelu, jota jännitin, ja tarvitsin mukaani henkistä tukea. Ystävän kanssa jännitys lieveni ja pystyin saapumaan haastatteluun rentona. Kun toisen kanssa viettää pidemmän aikaa kerrallaan yhdessä, oppii tuntemaan toisen aivan uudella tavalla. Se vahvistaa ystävyttä edelleen, kun kummatkin uskaltavat avautua ja näyttää tunteitaan. Se myös vahvistaa omaa käsitystä ystävyysuhteesta.

Ylä-asteen loputtua näimme toisiamme paljon vähemmän. Välissä oli aika, jolloin meillä molemmilla tapahtui elämässä paljon asioita ja ystävyys ehkä hiipui hieman. Kun aikuistuimme ja avauduimme toisillemme enemmän, vahvistui ystävyysuhteemme uudelleen.

Yllätyin, kun sain kuulla sinun hakeneen korualan kouluun. Et tehnyt tuolloin vielä niin paljon juttuja käsilläsi kuin teet nykyään. Mielessä olivat myös ne ajat käsityötunneilta, jolloin olimme surkeita, emmekä pitäneet käsitöistä. Ala tuntui kuitenkin sopivan sinulle, sillä olet aina ollut taiteellinen ja pitänyt piirtämisestä.

Opinnäytetyö aiheesi oli alusta asti mielenkiintoinen. Hiukset materiaalina on yllättävä lähtökohta koruille ja muistot inspiraationlähteenä on erittäin kiinnostava ajatus. Pidän siitä, miltä ensimmäiset kokeilut näyttävät. Ensin hius materiaalina mietitytti, mutta kuitenkin kiinnosti. Pieni iljetys siinä oli, kun ajatuksiin nousivat hiukset ruuassa, tai viemärissä, mutta mitä enemmän asiaa ajatteli, sitä vähemmän ajatus hiuksista korussa ällötti. Käyttävähän monet aidoista hiuksista valmistettuja hiuslisäkkeitäkin. Enemmän aidot turkikset ällöttävät kuin aidot hiukset. Ehkä hiuksista tehtyjä koruja kohtaan on tietty varaus, sillä hius ei ole mikään tyypillinen korumateriaali. Jos hiukset olisivat korussa selkeänä osana ja paljaana, en ehkä osaisi itse käyttää sitä. Riippuu paljon olisiko tilaisuutta, johon se sopisi. Hartsiin valettuja hiuksia voisin hyvin kuvitella niin arkikoruissa kuin juhlakoruissakin. Korun voisi tehdä usealla eri tyylillä. Voisin hyvinkin pitää sellaista korua.

Ei ole niin tärkeää, ovatko hiukset vieraan vai läheisen. Voisin kuvitella molemmista tehtyjä koruja. Ainoa ero on, että läheisen

hiukset tuovat koruun lisäarvoa, jota vieraan hiukset eivät tuo. Jos kyseessä on edesmenneen läheisen hiukset, korua ei ehkä osaisi pitää koruna. Sitä käsittelisi enemmän muistoesineenä tai uurnana. Sen pitäisi tallella, mutta ei uskaltaisi pitää yllä, ettei se vaan katoaisi. Se olisi liian kallisarvoinen.

Mielestäni koruihin voi jo lähtökohtaisesti liittää tiettyjä tunteita ja muistoja. Esimerkiksi kampanjoinnin ja brändäyksen avulla koruun voi liittää tietyn fiiliksen, joka siirtyy korussa asiakkaalle. Esimerkiksi Kalevala Korun joidenkin korujen mukana tulee pala Suomen historiaa, sillä korut on suunniteltu hautalöytöjen pohjalta.

3. Ystävä 10 vuoden takaa

Muistot ovat minulle tärkeitä. Joskus, kun on ollut kiirettä töissä ja paljon menoja, voi muistojen luominen unohtua. Juuri nyt tavoitteenani onkin tehdä mukavia asioita, viettää aikaa ystävien kanssa ja luoda niitä muistoja, joita voi myöhemmin ilolla muistella. Usein parhaimmat ja kestävimmat muistot muodostuvat päivistä, jolloin arki rikkoutuu ja tapahtuu jotakin poikkeavaa.

Liitän vahvasti muistoja esineisiin. Lahjaksi otan mieluummin jonkin esineen tai tavarana kuin esimerkiksi lahjakortin. Pidän siitä, että juhlasta säilyy jokin konkreettinen muisto. Nuorena pidin vuoden ajan eräänlaista kalenteria tai leikekirjaa, johon keräsin kaiken aina elokuvalippujen kannoista asti. Löysin sen vastikää kaapin pohjalta. Sitä oli hauska selailla ja muistella mennyttä. En yleensä pidä esimerkiksi kuvia esillä, mutta selailen niitä joskus kännykästä, johon olen kerännyt jo isot kasat kuvia. Jotkut niistä ovat inspiraatioksi tulevaa varten, jotkut muisteltavaksi tulevaisuudessa. Mielestäni esineistä, jopa niistä ”turhakkeista” on vaikeaa päästä irti, jos niihin liittyy muisto esineen antajasta tai esineen saamiseen liittyvistä tapahtumista. Erityisesti korut ovat sellaisia, joihin liittyy paljon muistoja ja tunnetta. Minulle on tärkeä esimerkiksi eräs enkelikoru, jonka sain

veljeltäni. Veljeni ei juuri koskaan ole antanut minulle, juuri minulle, lahjaa, joten koru on jäänyt erityisenä mieleen. Sitä en haluaisi koskaan hukata, enkä suostu siitä luopumaan. Kerran hukkasinkin korun, jonka isäni oli minulle antanut ja muistan, kuinka hirveää oli hukata se. **Luulen, että korut ovat minusta siksi tärkeitä muisteluvälineitä, että niitä voi kantaa mukana. Tietty koru voi antaa henkistä tukea ja voimaa, kun sitä tarvitsee.**

Tärkeimpiin muistoihin liittyvät ehdottomasti läheiset ihmiset. Heidän kanssaan kokemani tapahtumat ovat jääneet paremmin mieleen ja niitä on mukava myöhemmin muistella. Joskus huonot asiat muistaa turhankin hyvin. Niitä ei halua tieteen tahtoon muistella, mutta joskus ne vain nousevat tahtomatta mieleen. Yritän karistaa ne pois ajatuksista mahdollisimman nopeasti. Vaikka huonosta tapahtumasta on kulunut jo paljon aikaa, voi muisto siitä yhä tehdä kipeää. Joskus harvoin tapahtuma, joka on ollut siinä hetkessä inhottava, on johtanut lopulta johonkin hyvään. Negatiivisista kommentteista voi saada voimaa todistaa itselleen ja muille pystyvänsä vaikka mihin. Eniten muistelen iloisia asioita. Se on paljon mukavampaa.

Tapasimme ensimmäisenä päivänä lukiossa. En muista tarkalleen hetkeä, kun tapasimme,

mutta muistan, että puhuit todella paljon. Se hätkähdytti silloin, mutta myöhemmin siihen tottui ja se oli tietyllä tavalla helppoa, kun ei itse tarvinnut keksiä puheenaiheita. Olit ensimmäinen kaverini lukiossa. Olin tullut lukioon sillä asenteella, että saisin paljon ystäviä. Se ei kuitenkaan ihan onnistunut niin kuin olin ajatellut, sillä minusta on loppujen lopuksi aina ollut helpompaa olla vain pienen ystäväpiirin kanssa. Lukiota mieleeni on jäänyt erityisesti väittelyhetkemme. Minusta oli hauska väantää ja väitellä jostakin turhanpäiväisestä. Sinusta oli siihen hyvä vastus, mistä pidin erityisesti. Ulkopuoliset luulivat helposti, että riitelimme, vaikka pidimmekin vain hauskaa keskenämme. Se oli meidän sisäpiirinjuttumme.

Meitä kuvaavaksi kuvaksi valitsin Danny O'Connorin taideteoksen ”Lost without you”. Maalaus muistutti minua meistä kahdesta. Siinä on kaksi eri puolta, jotka tuovat mieleeni meidän kahden erilaisuuden ja juurikin nuo väittelytuokioid. Maalauksessa on myös sinistä, mikä tuo mieleeni veden ja uimisen, mikä on meille molemmille yhteinen harrastus. Olemme monella tapaa hyvin erilaisia, mutta silti meissä on paljon samaa. Sovimme ystäviksi.

Muistoista erityisesti on jäänyt mieleen reissumme Serenaan. Olimme ensimmäisiä kertoja yhdessä koulun ulkopuolella ja vietimme kolmistaan koko päivän. Päivä oli hauska ja nautin uimisesta. Päivästä on

myös jäänyt ihania kuvia muistoksi. Ainoa asia, mikä on jäänyt huonona asiana mieleen siitä päivästä, oli ampiainen hampurilaisessani. Muistan olleeni sinulle hyvin vihainen, kun olit nauranut tilanteelle. Nyt muistelen sitäkin hetkeä jo naureskellen. Pääsin vihastani yli ja olemme yhä hyviä ystävyksiä.

Koulussa olimme tottuneet näkemään toisiamme päivittäin, mutta koulun jälkeen yhteydenpito väheni. En usko, että välimatka tai vähäinen yhteydenpito vaikuttivat ystävyteemme kovinkaan paljon. Välimatka vaikeutti tapaamista, mutta silloin, kun näimme, kaikki oli niin kuin ennenkin. On niistä vuosista jäänyt vähemmän yhteisiä muistoja, mikä on harmi. Kaipaisin lisää kokemuksia yhdessä ystävien kanssa. Saisi rikottua arkea ja luotua muistoja. En ollut yllättynyt, kun sain kuulla, että hait korualan kouluun. Olit aina ollut taiteellinen ja hyvä piirtäjä, enkä olisi voinut kuvitella sinulle mitään alaa, joka ei olisi ollut taiteellinen. Koruala on tuntunut sinulle sopivalta. Silloin kuin itse olit asiasta epävarma, olin pahoillani puolestasi.

Opinnäytetyösi lähtökohta on mielenkiintoinen, varsinkin kun itse liitän muistot hyvin vahvasti juuri koruihin. Muistot ja korut sopivat hyvin yhteen. Hiukset sen sijaan herättävät ristiriitaisia tunteita. Päässä olevat hiukset ovat kivat, mutta irrallaan asia on eri. Korumateriaalina hiukset ovat kiinnostava idea ja voisin kuvitella käyttäväni korua, jossa hius on upotettuna hartsiin,

vaikka siitä jääkin vähän huono filis. Hiusten allottävyyteen liittyy mielikuva märistä viemärihiuksista. Mielikuvaa on vaikea saada pois mielestä, kun katsoo hiuksista valmistettuja koruja. Kun neulatyyny täytetään hiuksilla, en tunne tilanteessa samaa allotystä. Ehkä kyse on siitä, että hiukset eivät näy kankaan alta ja, että hiuksilla on neulatyynyssä jokin oikea tarkoitus. Jos muistokorussa on läheisen hiuksia, niillä on olemassa tietty tarkoitus ja ajatus korusta muuttuu ristiriitaisesta kauniiksi. Läheisen hiukset tuovat koruun niitä muistoja ja tunteita, mitkä tekevät korun entistä kallisarvoisemmaksi. Jos tuo läheinen on edesmennyt, on koru entistä tärkeämpi. Koru on silloin konkreettinen muisto läheisestä ja siinä on pieni osa tätä ihmistä. Sellainen koru olisi erittäin kallisarvoinen.

Massatuotettuihin koruihin voi luoda mielikuvia ja tunteita brändin ja markkinoinnin avulla. Esimerkiksi Lumoavan korujen mukana tulee pienet runot, joista asiakas voi löytää yhtymäkohtia omiin tunteisiinsa ja muistoihinsa. Itse korussa se muisto ei näy, vaan se tulee esiin vain selittäessä. Koruntekijä tai suunnittelija ei myöskään voi päättää miten ja mitä muistoja ja tunteita korunkantaja koruun liittyy. Tilauskoruissa koruntekijä voi auttaa muistojen esilletuomisessa. Korun valmistus on yhteinen prosessi, johon koruntekijäkin voi enemmän vaikuttaa. Lopulta kaikki muistot ja tunteet tulevat kuitenkin asiakkaalta, eikä koruntekijä voi sitä sanella.

4. Vanhemmat

Äiti: Tietenkin muistot ovat tärkeitä. Varsinkin ne mukavat muistot, joista tulee hyvä olo.

Isä: Kyllä on muistot tärkeitä. Nehän tekevät ihmisestä sen, joka hän on. Se on menneisyys, joka on rakentanut meidät. Kyllähän ne muistot pitää olla.

Ä ja I: Muistoista tärkeimmät liittyvät ehdottomasti lapsiin. Lapset ovat tärkein asia vanhemman elämässä ja kaikki pyörii sen ympärillä, että onko lapsella kaikki hyvin. Kun lapsen kasvua ja edesottamuksia seuraa, se tuo eräänlaista lisämaustetta arkeen. Se on tehnyt arjen mielekkäämmäksi.

Isä: Joskus on tullut mietittyä, minkälaista elämä olisi ollut ilman lapsia, että mille polulle se olisi mennyt. Olisiko elämä ollut silloin niin mielekästä? Lapset ovat kuitenkin tuoneet elämään paljon uutta ja jännittävää.

Isä: En halua lainkaan muistella huonoja asioita. Yritän sitä tietoisesti välttää, sillä elämässä on paljon muutakin tekemistä kuin murehtia mennyttä. Välillä huonot muistot pulpahtavat toivomatta mieleen, eikä sille voi mitään. Siinä vajoaa helposti melankoliaan jos niitä miettii liikaa.

Äiti: Huonoja muistoja on turha muistella,

jos kyseessä on suuttumus toista kohtaan tai jokin muu merkityksetön juttu. Niillä on turha pilata päiväänsä. Suru ja surulliset asiat on sen sijaan hyvä käsitellä ja miettiä läpi. Suru jää muuten helposti jäytämään, eikä se ole hyväksi kenellekään. Arkea täytyy kuitenkin pystyä jatkamaan. Huonojen muistojen sijaan täytyy keskittyä siihen, mikä oli hyvää. Esimerkiksi läheisen kuoltua kannattaa keskittyä niihin hyviin muistoihin elämästä, eikä niihin huonoihin kuolemasta.

Äiti: Kerään jonkin verran muistoja ympärilleni, niin muistoesineinä kuin valokuvinkin. Minulla on tallessa saamiani lahjoja, lasten askarteluja, maalauksia ja muuta tilpehööriä, sekä matkamuistoja eri reissuista. Varsinkin lasten askarteluihin liitän paljon muistoja ja tunteita. Joskus joku aivan pöhkökin esine on tärkeä, kun siihen liittyy joitain kallisarvoisia muistoja. Lapsuuden nallet ovat hyllyssä tallella. Niistä en halua luopua, vaikken niillä mitään tee.

Isä: En ole keräilijä, enkä useinkaan liitä tunteita esineisiin. Valokuvia tykkään ottaa ja muistelen mennyttä niiden avulla.

Ä ja I: Joskus muistoja tulee mieleen, jos radiosta soi jokin vanha kappale, jota nuorena tuli paljon kuunneltua. Se tuo mieleen paljon mielikuvia ja tunteita, ei niinkään konkreettisia muistoja. Tulee hyvä mieli, kun kuulee tutun kappaleen.

Isä: Tuttu paikka saattaa myös herättää paljon muistoja. Esimerkiksi, kun liikkuu lapsuuden maisemissa, voi mieleen muistua lapsuuden leikit ja kaverit. Ei haittaa, vaikka paikka olisi muuttunut, sillä kyllä siinä aina jotakin tuttua on.

Ä ja I: Valitsimme kuvan Turun reissusta, jonne olimme lähteneen, kun sinulla oli pääsykokeet yliopistoon. Matka oli mukava ja päivä aurinkoinen, mutta se ei ole syy, miksi valitsimme tämän kuvan. Muistamme jännittäneemme matkalla sitä, että muutatko todellakin niin kauas pois. Meistä välimatka oli liian pitkä. Eihän Turusta noin vain pääse kotiin käymään. Sellaisia me vanhemmat olemme.

Isä: [Kuva sisältää paljon enemmän muistoja ja tunteita kuin mitä se näyttää ulospäin. Ulkopuolisen on mahdotonta nähdä sitä ilman selitystä.](#)

Äiti: Tämän reissun lisäksi mieleeni on jäänyt elävästi se päivä, kun lähdimme kaksistaan katsomaan tatiä Kotkan sairaalaan. Olit vielä pieni ja muistan jännittäneeni sitä, miten matka sujuisi.

Olimme ensimmäistä kertaa ihan kahdestaan reissussa. Matkustimme bussilla ja sähelsin jotakin niin, että hyppäsimme pois väärällä asemalla. Muisto ei varmaankaan olisi niin vahva, jos virhettä ei olisi sattunut. Nyt sille ei voi kuin nauraa, mutta silloin se tuntui nololta ja jännittävältä, kun olimme hetken aikaa eksyksissä. Reissusta jäi kuitenkin sellainen olo, että kyllä me kaksistaankin reissussa pärjätään. Eihän siihen mennyt kuin 20 vuotta, että olimme ulkomailla kahdestaan.

Isä: Minulle on jäänyt mieleen päivä, jolloin olimme katsomassa rallia tien laidassa. Oli talvi ja meillä oli nuotio metsän laidassa, että pysyisimme lämpimänä. Lämmitin nuotiolla hanskojasi ja nehän syttyivät tuleen ja puoliksi sulivat. Tilanteelle oli monta ”silminnäkiää” ja tuli ”kyllä isä osaa”-olo. Se oli koomisen nolo tilanne, ei todellakaan paras hetkeni.

Ä ja I: Tuli siinä orpo olo, kun muutit pois. Jäi talo aika tyhjäksi ja siihen olikin sitten aika tottuminen. Olimme niin tottuneet, että näimme joka päivä ja pystyimme höpöttelemään illalla niitä näitä.

Isä: Onneksi lähdit vain Lahteen, etkä sinne Turkuun. Se olisi ollut liian raju muutos kerralla. Lahdesta pääset käymään kotonakin joskus. Ei sieltä Turusta niin vain kotiin pääse tulemaan.

Ä ja I: Korualan koulu ei tullut yllätyksenä. Olet aina ollut taiteellinen ja kiinnostunut tekemään asioita käsilläsi. Taiteellinen koulu tuntui sopivan sinulle.

Äiti: Hyvältä idealta tuo opinnäytetyön aihe vaikuttaa. Ainakin näin ei-taiteilijan näkökulmasta.

Isä: Kiinnostaa nähdä, mikä lopputulos mahtaa olla. Tässä on mahdollisuuksia saada aikaan vaikka mitä.

Äiti: En näe, että muistoja voisi liittää esineeseen tai koruun keinotekoisesti. Jos korussa on jokin osa, kuten nuo hiukset, jossa muistoja on jo valmiiksi, niin sitten voi olla mahdollista kiinnittää uuteen tuotteeseen muistoja. Tai jos valmis koru muistuttaa jotakin toista, kuten isoäidin käyttämää korua, jonka muistaa nähneensä lapsena.

Ä ja I: Korun teettäminen on tietenkin eri asia, mutta silloinkin se muisto tulee asiakkaalta. Jos se koru siirtyisi siitä tunteettomalle, niin ei siinä enää niitä muistoja olisi. Korun tilaajalla tai kantajalla ne muistot ovat.

Ä ja I: Hiuksia on ollut korumateriaalina ja iät ja ajat, joten miksi hiukset korussa ällöttäisivät? Se on hyvin sama asia kuin lampaanvilla. Se on saatu eläimeltä ilman, että sitä on edes prosessissa satutettu. Jos se ei tunnut pahalta, niin miksi hiukset tuntuisivat?

Äiti: Hiukset korussa on hieno idea. Sillä tavalla muistoja voi säilöä kestäväan muotoon. Olen itse laittanut talteen lasteni hiustupsut ja olisin iloinen jos saisin ne säilöttyä korun muotoon. Pysyisivät paremmassa kunnossa, eivätkä haprastuisi niin helposti kuin nyt. Voisin oikein hyvin käyttää hiuksista valmistettua korua, oli se sitten punottu tai hartsiin upotettu, jos se olisi koruna kaunis. En pitäisi pahana vieraankaan ihmisen hiuksia. Läheisen hiukset korussa muuttaisivat sen merkitystä. Siihen liittyisi vahvana ne muistot ja tunteet, jotka siihen tiettyyn läheiseen liittyy. Koru olisi sen jälkeen paljon muuta kuin joku nätti koru. Vaikka läheinen olisi kuollut, en tuntisi oloa pahakseni pitäessäni korua, jossa olisi hänen hiuksiaan. Siinä muistelisi enemmän sitä elämää, kun hiukset silloin leikattiin kuin kuolemaa. Asia muuttuisi, jos hiukset olisi otettu kuolleelta, silloin en haluaisi niitä koruun. Niihin yhdistyisi liian vahvasti kuolema ja korusta tulisi jotenkin karmiva olo. Muussa tapauksessa en pidä hiuksia millään lailla huonona korumateriaalina.